

UDKAST

Fremsat den XX. oktober 2026 af forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsminister (Christina Egelund)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold¹
(Finansiering af Teleankenævnet, teleudbydernes bistand til politiet, tilde-
ling af nummerressourcer til ikkeoffentlige elektroniske kommunikations-
net, afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter
og bemyndigelse til at fastsætte regler på området for radioudstyr og elek-
tromagnetiske forhold m.v.)

§ 1

I lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, jf. lovbekendtgø-
relse nr. 681 af 16. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 6 indsættes før overskriften før § 7:

»§ 6 a. Udgifter forbundet med driften af Teleankenævnet betales af ud-
bydere af elektroniske kommunikationstjenester.

Stk. 2. Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren fastsætter
nærmere regler om betaling og opkrævning.«

2. I § 10, *stk. 1*, udgår »til slutbrugere«.

3. I § 20, *stk. 1*, ændres »§§ 3-6« til: »§§ 3-9«, og *stk. 2* ophæves.

4. I § 24 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Digitaliseringsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om tilde-
ling af numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. *stk. 1*, til offentlige
myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske
kommunikationsnet til eget brug.«

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/1972/EU af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 321, side 36.

UDKAST

5. § 25, stk. 1, affattes således:

»Digitaliseringsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af § 24, stk. 1, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, og hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. regler fastsat i medfør af § 24, stk. 2.«

6. I § 25, stk. 3, 2. pkt., ændres »m2m-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet« til: »ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet«.

7. § 31, stk. 1, affattes således:

»Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videtildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.«

8. I § 32, stk. 1, ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 2-4« og i § 32, stk. 2, ændres »§ 24,« til: »§ 24, stk. 1,«.

9. I § 32 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. De offentlige myndigheder og virksomheder, der i medfør af § 24, stk. 2, er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser, skal sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

10. I § 55 indsættes som stk. 7-9:

»Stk. 7. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan, hvis der er et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, træffe afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter uden at følge proceduren i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.

Stk. 8. I tilfælde af, at der træffes afgørelse som nævnt i stk. 7, skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen straks sende afgørelsen til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse.

UDKAST

Stk. 9. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan træffe afgørelse om at gøre foranstaltningerne som nævnt i stk. 7 endelige eller forlænge deres gyldighedsperiode. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal i den forbindelse følge proceduren i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.«

11. § 57 affattes således:

»§ 57. Inden Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen i medfør af denne lov træffer afgørelse med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til afgørelse om foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist. Denne frist skal fastsættes under hensyn til sagens kompleksitet og må ikke være kortere end 30 dage, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder.«

12. I § 60 d, stk. 1, ændres »1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer« til: »2023/2831 af 13. december 2023 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer«.

§ 2

I lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold, jf. lovbekendtgørelse nr. 958 af 22. juni 2022, som ændret ved § 1 i lov nr. 1555 af 12. december 2023, § 21 i lov nr. 698 af 20. juni 2025 og § 8 i lov nr. 1787 af 29. december 2025, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »Sikkerhedsstyrelsen« til: »Erhvervsstyrelsen«.

2. *Overskriften* til kapitel 9 affattes således:

»Kapitel 9

Anvendelse og gennemførelse af forordninger og direktiver«.

3. I § 46 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve direktiver, som er vedtaget af den Europæiske Union på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner ved manglende overholdelse af de fastsatte regler.«

UDKAST

§ 3

Loven træder i kraft den 1. januar 2027.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Lovforslagets hovedpunkter
2.1.	Teleudbyderes pligt til at finansiere et uafhængigt klagenævn
2.1.1.	Gældende ret
2.1.2.	Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.2.	Teleudbyderes bistand til politiet
2.2.1.	Gældende ret
2.2.2.	Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.3.	Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet
2.3.1.	Gældende ret
2.3.2.	Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.	Videregivelse af nummeroplysningsdata
2.4.1.	Gældende ret
2.4.2.	Teledirektivet
2.4.3.	Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.5.	Afgørelser om midlertidige foranstaltninger om samtrafik og netadgang
2.5.1.	Gældende ret

UDKAST

2.5.2.	Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.6.	Høring i forbindelse med markedsundersøgelser
2.6.1.	Gældende ret
2.6.2.	Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.7.	Bemyndigelse til at fastsætte regler på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold
2.7.1	Gældende ret
2.7.2.	Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5.	Administrative konsekvenser for borgerne
6.	Klimamæssige konsekvenser
7.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8.	Forholdet til EU-retten
9.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Den daværende regering (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Danmarksdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet indgik den 26. juni 2025 en ny telepolitisk aftale om en robust og fremtidssikret digital infrastruktur i hele Danmark.

Lovforslaget har til formål at gennemføre dele af den telepolitiske aftale.

UDKAST

Derudover lægger lovforslaget op til ændringer af en række bestemmelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, jf. lovbekendtgørelse nr. 681 af 16. juni 2025 (herefter teleloven), og ændring af lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold, jf. lovbekendtgørelse nr. 958 af 22. juni 2022 (herefter radioudstysloven).

Lovforslaget indebærer for det første, at udgifter forbundet med driften af Teleankenævnet, som er et privat, uafhængigt forbrugerklagenævn, der behandler klager på teleområdet, finansieres af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning. Forslaget udmønter initiativ 5 i den telepolitiske aftale af 26. juni 2025.

Lovforslaget indebærer for det andet, at pligtsubjektet i bestemmelsen om teleudbydernes bistand til politiet ændres fra ”udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere” til ”udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester”. Ændringen medfører, at alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester vil blive selvstændigt omfattet af forpligtelserne i telelovens § 10.

Lovforslaget indebærer for det tredje, at Digitaliseringsstyrelsen får mulighed for at fastsætte regler for styrelsens tildeling af nummerressourcer til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet og mulighed for at opkræve tilhørende nummerafrgifter.

Lovforslaget indebærer for det fjerde, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil kunne træffe afgørelser om midlertidige foranstaltninger i sager om netadgang eller samtrafik mellem udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Sådanne sager vil således ikke skulle afvente den sædvanlige høringsprocedure i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (herefter teledirektivet).

Lovforslaget indebærer for det femte, at forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren får mulighed for at fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve direktiver vedtaget af Den Europæiske Union på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold. Den foreslåede bemyndigelse skal bl.a. anvendes til at implementere dele af Europa-

UDKAST

Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/2749 af 9. oktober 2024 om ændring af direktiv 2000/14/EF, 2006/42/EF, 2010/35/EU, 2014/29/EU, 2014/30/EU, 2014/33/EU, 2014/34/EU, 2014/35/EU, 2014/53/EU og 2014/68/EU for så vidt angår hasteprocedurer for overensstemmelsesvurdering, overensstemmelsesformodning, vedtagelse af fælles specifikationer og markedsovervågning i forbindelse med nødsituationer for det indre marked (IMERA-direktivet).

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Teleudbyderes pligt til at finansiere et uafhængigt klagenævn

2.1.1. Gældende ret

Teleankenævnet er etableret af brancheforeningen, Teleindustrien, og Forbrugerrådet, og fungerer som et privat brancheankenævn, der er godkendt som et alternativt tvistløsningsorgan af erhvervsministeren.

Der findes i dag ikke regler i teleloven om finansiering af Teleankenævnet. Ifølge artikel 25, stk. 1, i teledirektivet har medlemsstaterne pligt til at sikre mindst ét uafhængigt organ, der bilægger tvister mellem udbydere og forbrugere, der følger af direktivet. Direktivet bestemmer ikke, hvordan tvistbilæggelsesinstansen skal finansieres.

Teleankenævnet finansieres i dag af medlemmerne af Teleindustrien og teleudbydere, der har tilsluttet sig Teleankenævnet. Teleudbydere, som hverken er medlem af Teleindustrien eller er tilsluttet Teleankenævnet, betaler kun til Teleankenævnet, hvis klager får helt eller delvist medhold i nævnet, eller der indgås forlig i det væsentlige til klagers fordel. Det er således gratis for teleudbydere uden for samarbejdet at få behandlet en klage i Teleankenævnet, hvis udbyderen vinder klagesagen. I 2025 fik klager medhold eller delvist medhold i 12 pct. af sagerne i Teleankenævnet. I 25 pct. af sagerne blev sagerne forligt.

2.1.2. Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriet vurderer, at den nuværende finansieringsmodel for Teleankenævnet har skabt en skæv fordeling af bidragene mellem teleudbyderne. Bidragene afhænger af antallet af klager, som over de seneste år har været faldende. Det ses desuden at være en økonomisk fordel for teleudbydere at stå uden for den kreds af udbydere, der fast bidrager til Teleankenævnet. Dette har skabt en usikker økonomisk

UDKAST

situation for Teleankenævnet, der er afhængig af finansiering til at dække løbende driftsudgifter for at sikre nævnets fortsatte eksistens.

Et andet privat ankenævn, Ankenævnet på Energiområdet, finansieres i dag på den måde, at det ved bekendtgørelse om betaling for Ankenævnet på Energiområdet er fastsat, at der skal ydes et årligt bidrag, som fordeles mellem energiskaberne ud fra deres omsætning. Det fastsatte bidrag kan efter behov ændres af klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning fra Ankenævnet på Energiområdet.

Det foreslås at forpligte teleudbydere til at bidrage til finansieringen af Teleankenævnet for at sikre nævnets fortsatte drift.

Den foreslåede ordning udmønter initiativ 5 i den telepolitiske aftale af 26. juni 2025. Det fremgår af aftalen, at en velfungerende klageadgang er vigtig for at sikre forbrugerne bedst muligt.

Grundlovens § 43 indeholder et delegationsforbud, så reguleringen af skatter kun kan ske umiddelbart ved lov. Gebyrer falder imidlertid uden for skattebegrebet, for så vidt gebyrerne står i forhold til de administrative omkostninger, der er forbundet med administration af det pågældende gebyrbelagte område. Den foreslåede ordning for finansiering af Teleankenævnet vurderes at falde uden for delegationsforbuddet i grundlovens § 43.

Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at den foreslåede ordning vil medføre, at udgifterne forbundet med driften af Teleankenævnet vil skulle betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren vil i den forbindelse skulle fastsætte regler om betaling og opkrævning. Dette vil kunne være regler om det samlede årlige bidrags størrelse, og hvordan det årlige bidrag skal fordeles mellem teleudbydere, herunder om mindre udbydere skal undtages fra betalingsforpligtelsen, samt regler om, hvordan det årlige bidrag vil kunne ændres, herunder om bidraget skal justeres for at sikre balance mellem de opkrævede bidrag og udgifterne i Teleankenævnet.

Indførelse af en generel ordning, hvor teleudbydere skal bidrage til finansiering af Teleankenævnet, forventes at medføre behov for ændring af Teleankenævnets vedtægter.

UDKAST

De foreslåede ændringer forventes at ville sikre en mere balanceret finansiering af Teleankenævnet, hvor de udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, der benytter ankenævnet, også bidrager til dets drift.

Der er ikke ved den foreslåede ordning tilsigtet nogen ændring i Teleankenævnets kompetence.

For nærmere om pligten til at bidrage økonomisk til Teleankenævnet henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.2. Teleudbyderes bistand til politiet

2.2.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 10, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere bl.a. skal sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til oplysninger om teletrafik (logging) og til at foretage indgreb i meddeleleshemmeligheden, herunder aflytning, og teleobservation, jf. retsplejelovens kapitel 71 og 74. Omfanget af forpligtelserne i telelovens § 10, stk. 1, til at indrette teknisk udstyr og systemer til indgreb i meddeleleshemmeligheden m.v. er nærmere beskrevet i bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2010-11 (1. samling), tillæg A, L 59 som fremsat, side 43-48.

For så vidt angår pligtsubjektet i telelovens § 10, stk. 1, fremgår det af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2010-11 (1. samling), tillæg A, L 59 som fremsat, side 44 og 49, at det er den udbyder, der har slutbrugerforholdet, der har ansvaret for at sikre, at der kan gives politiet adgang til indgreb. Det fremgår desuden, at den udbyder, som forpligtelsen påhviler - for eksempel en mindre gensalgsudbyder eller en boligforening - kan outsource forpligtelsen til indretning af udstyr og systemer således, at det aftales med en anden udbyder, at de praktiske indgreb kan ske i den anden udbyders net.

Begrebet ”udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester” (teleudbydere) skal forstås i overensstemmelse med telelovens § 2, nr. 1, jf. nr. 4 og 9, og omfatter enhver, der med kommercielt formål stiller elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til rådighed for andre. Elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester er defineret i telelovens § 2, nr. 4 og 9, og omfatter traditionelle telenet og teletjenester, som er baseret på telekommunikationsteknik, dvs. mobiltjenester og telefonitjenester, som er nummerba-

UDKAST

serede, samt internetadgangstjenester. Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester omfatter både udbydere, som stiller elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til rådighed for slutbrugere (detail), og udbydere, som stiller elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til rådighed for andre udbydere (engros).

Begrebet ”udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester” skal forstås bredt. Ud over traditionelle teleselskaber omfatter begrebet også antenneforeninger, boligforeninger og lignende foreninger, som i eget navn udbyder elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, typisk internetadgang, til medlemmerne mod betaling. Sådanne foreninger med færre end 100 medlemmer er dog undtaget fra telelovens § 10, jf. bekendtgørelse nr. 1064 af 31. august 2007 om undtagelse af visse udbydere fra pligten til at indrette teknisk udstyr og tekniske systemer.

Udbydere af elektroniske kommunikationstjenester omfatter desuden caféer, hoteller, kommuner, regioner, persontransportselskaber (tog, busser, fly og skibe) og lignende, som stiller lokal internetadgang til rådighed for besøgende eller andre midlertidige brugere via radiobaserede lokalnet, RLAN (hotspot), eller kablede lokalnet, LAN, enten som kommerciel tilrådgivelsesstillelse mod betaling eller indirekte kommerciel tilrådgivelsesstillelse for eksempel som led i markedsføring af virksomheden. For disse udbydere af lokal internetadgang via LAN eller RLAN vil kravet i telelovens § 10 dog som udgangspunkt kunne opfyldes ved, at udbyderen indretter sig med standardudstyr, som ikke forhindrer politiets arbejde.

Begrebet ”slutbruger” er defineret i telelovens § 2, nr. 3. Slutbrugeren er den fysiske eller juridiske person, der anvender eller anmoder om en elektronisk kommunikationstjeneste, men som ikke på kommercielt grundlag stiller tjenesten til rådighed for andre. Hvis slutbrugeren skal betale for at bruge tjenesten, kaldes slutbrugeren i praksis også for slutkunden eller abonnenten. En slutbruger kan overlade brugen af et abonnement på en tjeneste til en anden (brugeren), for eksempel et barn eller en ansat.

Telelovens § 10 supplerer bl.a. reglerne i retsplejelovens §§ 786 og 786 b-786 g og § 791 a, stk. 5 og 6, om bistand til politiet ved gennemførelse af indgreb i meddelelshemmeligheden, logning og teleobservation ved at fastslå, at det er udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere, der skal afholde omkostningerne til udstyr og systemer, som sikrer, at politiet kan få adgang til at foretage de nævnte indgreb m.v. Pligtsubjektet i de nævnte bestemmelser i retsplejeloven omfatter imidlertid alle

UDKAST

udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester og er således ikke ligesom pligtssubjektet i telelovens § 10, stk. 1, afgrænset til at omfatte udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere.

Det bemærkes, at bestemmelsen i telelovens § 10 oprindeligt stammer fra 1997, jf. § 3 h i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, som indsat ved § 1, nr. 7, i lov nr. 398 af 10. juni 1997. Den oprindelige bestemmelse omfattede udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, men ved § 4, nr. 2, i lov nr. 258 af 8. maj 2002, blev bestemmelsens pligtssubjekt ændret til at omfatte enhver udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Ved § 1, nr. 1, i lov nr. 545 af 8. juni 2006, blev bestemmelsens pligtssubjekt imidlertid afgrænset til udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere. Det fremgår ikke af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, s. 7311, hvorfor pligtssubjektet blev afgrænset.

2.2.2. Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I praksis er systemunderstøttelse til logning af oplysninger om teletrafik og adgang hertil, indgreb i meddelelseshemmeligheden, herunder aflytning, og teleobservation normalt en del af den hovedydelse, som store udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, herunder udbydere der har status af operatører, leverer engros til andre og mindre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, herunder såkaldte gensælgere.

I Danmark findes på mobilområdet fire store operatører, som leverer mobil-tjenester engros til mindre udbydere og gensælgere. Herudover findes på mobilområdet et stort antal mindre udbydere og gensælgere, som udbyder mobil-tjenester til slutbrugere. På området for telefoni (fastnettelefoni og IP-telefoni med telefonnummer) og på internetområdet findes tilsvarende både store og mindre udbydere af telefoni- eller internetadgangstjenester, som indgår leverandøraftaler med hinanden.

Når politiet iværksætter et indgreb, henvender politiet sig i praksis til de store udbydere og operatører og ikke til den udbyder, som har kundeforholdet til slutbrugeren. I praksis er kendelser om iværksættelse af indgreb også normalt rettet til de store udbydere og operatører, uanset om indgrebet vedrører en slutbruger hos den store udbyder selv eller en slutbruger hos en mindre udbyder eller gensælger, som anvender den store udbyders net og tjenester.

UDKAST

Baggrunden for, at politiet har mulighed for at kontakte de store udbydere og operatører direkte, selvom efterforskningen vedrører en slutbruger hos en anden udbyder, er, at det er de store udbydere og operatører, der i praksis har indrettet det tekniske udstyr og systemer, som muliggør politiets indgreb for de slutbrugere, som benytter operatørens net. Dertil kommer, at politiet via opslag i databaserne OCH (Operators Clearing House med danske telefonnumre) og RIPE (europæisk internetregister med IP-adresser) kan afdekke, hvem der er operatør for et givent telefonnummer, som indgår i politiets efterforskning (fokusnummeret), henholdsvis hvilken internetudbyder der har fået tildelt og administrerer en given IP-adresse, som indgår i politiets efterforskning. Det letter politiets arbejde at gå direkte til de store udbydere og operatører fremfor, at politiet kontakter den udbyder, som har kundeforholdet til slutbrugeren, da samarbejdet mellem politiet og teleudbydere herved kan afgrænses til et mindre antal store udbydere og operatører.

Tjenesteudbyderen, som har kundeforholdet til slutbrugeren, og som derfor er pligtssubjektet i den gældende bestemmelse i telelovens § 10, er ofte små gensælgere, som ikke ejer centraler og netværk, og som derfor kun har mulighed for at opfylde forpligtelsen ved outsourcing til engros-udbyderen. Der er dog fortsat behov for, at disse tjenesteudbydere er omfattet af bestemmelsen i § 10.

I situationer, hvor politiet har brug for at få adgang til kundedata (slutbrugers navn og adresse), er der behov for, at politiet henvender sig til den tjenesteudbyder, som har kundeforholdet til slutbrugeren. For så vidt angår kundedata, herunder eventuelle historiske data, findes disse oplysninger som udgangspunkt kun registreret i kundedatabasen hos den udbyder, som har kundeforholdet til slutbrugeren. For så vidt angår aktive telefonnumre, kan politiet dog slå kundedata om slutbrugeren op i forsyningspligtudbydere udtømmende nummerfortegnelse.

Udviklingen i telemarkedet har gjort, at de nævnte store udbydere og operatører ikke altid selv udbyder tjenester til slutbrugere. Udbydere og operatører, som kun producerer og afsætter elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester engros, har således ikke egne slutkunder. Da telelovens § 10 er afgrænset til kun at gælde for udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere, er sådanne udbydere og operatører ikke selvstændigt forpligtet efter den gældende bestemmelse.

UDKAST

Det foreslås derfor, at pligtsubjektet i telelovens § 10, stk. 1, ændres fra ”udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere” til ”udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester”.

Den foreslåede ændring vil medføre, at alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester vil blive selvstændigt omfattet af forpligtelserne i telelovens § 10, herunder også udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som ikke har det direkte kundeforhold til slutbrugeren, men som kan indgå som leverandør eller underleverandør i produktionen af den tjeneste, som slutbrugeren anvender.

Ved at ændre pligtsubjektet i telelovens § 10 undgås tvivl om, at alle relevante udbydere, herunder navnlig operatører, skal være forpligtet til at sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden m.v.

Derudover vil den foreslåede ændring medføre, at pligtsubjektet i telelovens § 10 og pligtsubjektet i de parallelle regler i retsplejelovens kapitel 71 og 74 vil være det samme. Reglerne om udbyderes bistand til politiet og logning af oplysninger om teletrafik m.v. i retsplejelovens kapitel 71 gælder således for alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

For nærmere redegørelse om den foreslåede ordning henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.3. Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet

2.3.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 24, at Digitaliseringsstyrelsen efter anmodning tildeler numre, nummerserier, koder og adresser (nummerressourcer) til enhver, der erhvervsmæssigt udbyder elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtydelser. Tildelingen sker inden for rammerne af de regler, som Digitaliseringsstyrelsen har fastsat i bekendtgørelse nr. 1883 af 7. december 2020 om den samlede danske nummerplan.

Reglerne i teleloven om nummerressourcer er udtryk for minimumsharmonisering ved implementeringen af teledirektivet, idet der i direktivets artikel 93, stk. 2, gives mulighed for, at de nationale tilsynsmyndigheder kan tildele brugsrettigheder til nummerressourcer til andre virksomheder end udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

UDKAST

Offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet (herefter ikkeoffentlige kommunikationsnet) til eget brug, er ikke erhvervmæssige udbydere, og de har således ikke mulighed for at blive tildelt nummerressourcer direkte fra Digitaliseringsstyrelsen, men skal have en aftale med en erhvervmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester om at kunne anvende udbyderens nummerressourcer.

I medfør af telelovens § 25 opkræver Digitaliseringsstyrelsen nummerafgifter hos de erhvervmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af lovens § 24 har tildelt eller tildeler nummerressourcer. Nummerafgifterne fastsættes årligt på finansloven og offentliggøres af Digitaliseringsstyrelsen.

Forpligtelsen til at betale nummerafgifter påhviler til enhver tid den udbyder, der af Digitaliseringsstyrelsen er eller bliver tildelt de pågældende nummerressourcer, uanset om brugen af nummerressourcerne enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

I medfør af telelovens § 32 fører Digitaliseringsstyrelsen tilsyn med overholdelsen af reglerne om nummerforhold i lovens afsnit III og regler udstedt i medfør heraf.

Det påhviler erhvervmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtsydelser, der i medfør af telelovens § 24 er tildelt nummerressourcer, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri. Det gælder, uanset om brugen af de pågældende nummerressourcer enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

2.3.2. Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den foreslåede bestemmelse i telelovens § 24, stk. 2, vil give Digitaliseringsstyrelsen hjemmel til at kunne fastsætte regler om tildeling af nummerressourcer til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet. Reglerne vil kunne omfatte tildeling af mobilnetværkskoder (MNC), der allokeres specifikt til brug for ikkeoffentlige

UDKAST

kommunikationsnet, og som kan være nødvendige for eksempelvis interne kommunikationsløsninger og IoT.

Desuden foreslås telelovens § 25, stk. 1, ændret for at sikre, at Digitaliseringsstyrelsen vil få hjemmel til at opkræve nummerafgifter hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt nummerressourcer på linje med andre, der har fået tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser. I overensstemmelse hermed foreslås det desuden at udvide bestemmelsen i telelovens § 25, stk. 3, vedrørende pligt til betaling af nummerafgift således, at den også omfatter offentlige myndigheder og virksomheder, der tildeles nummerressourcer.

Endvidere foreslås der indsat et nyt stk. 3 i telelovens § 32 for at sikre, at forpligtelsen til at overholde regler og vilkår fastsat med hjemmel i loven også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, og som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler nummerressourcer.

Den foreslåede ændring er relevant for myndigheder og virksomheder, der ønsker at etablere ikkeoffentlige kommunikationsnet til eget brug uafhængigt af en erhvervsmæssig udbyder, og som i den forbindelse anvender specialiseret radioudstyr, som kræver danske nummerressourcer. Det er derfor Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets vurdering, at der er behov for at give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, adgang til nummerressourcer således, at de kan etablere og drive kommunikationsnet til eget brug.

Ved tildeling af nummerressourcer skal det sikres, at nummerressourcerne alene anvendes til eget brug, hvilket indebærer, at nummerressourcerne ikke må anvendes til erhvervsmæssigt udbud af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, og at nummerressourcerne ikke kan videretildes til andre offentlige myndigheder eller virksomheder. En tildeling af nummerressourcer vil skulle ske på baggrund af en ansøgning til Digitaliseringsstyrelsen og inden for rammerne af de fastsatte regler.

Den foreslåede ordning vil sikre, at offentlige myndigheder og virksomheder får adgang til de nødvendige nummerressourcer til at understøtte deres interne kommunikationsbehov. Det er ikke hensigten med den foreslåede ændring, at offentlige myndigheder og virksomheder skal have en generel adgang til nummerressourcer fra Digitaliseringsstyrelsen.

UDKAST

For nærmere om tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, 5 og 9, og bemærkningerne hertil.

2.4. Videregivelse af nummeroplysningsdata

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 31, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal afgive nummeroplysningsdata til alle, der ønsker det. Betaling for afgivelse af nummeroplysningsdata må ikke overstige marginalomkostningerne ved afgivelsen.

Pligten til at afgive nummeroplysningsdata påhviler udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere.

Det fremgår af § 31, stk. 3, at Digitaliseringsstyrelsen fastsætter nærmere regler om minimumskrav til indsamling og videregivelse af nummeroplysningsdata, afgrænsning af kredsen af berettigede til at modtage data, de pågældende datas fremtrædelsesform, opdatering af oplysninger m.v. og omfanget af de forpligtelser, der kan pålægges udbydere af nummeroplysningsdatabaser og -registre over for slutbrugere.

De nærmere regler om videregivelse og afgrænsning af kredsen af berettigede til at modtage data følger af bekendtgørelse nr. 918 af 3. juli 2024 om nummeroplysningsdatabaser (herefter nummeroplysningsbekendtgørelsen).

Det følger af nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3, at ved videregivelse af nummeroplysningsdata skal udbydere, som led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester, alene imødekomme rimelige anmodninger om nummeroplysningsdata på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår, jf. dog telelovens § 31, stk. 4.

Nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3, afgrænser kredsen af berettigede modtagere således, at udbydere skal imødekomme rimelige anmodninger om nummeroplysningsdata som led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester.

2.4.2. Teledirektivet

Det følger af teledirektivets artikel 112, stk. 1, at medlemsstaterne sikrer, at alle udbydere af nummerbaserede interpersonelle kommunikationstjenester,

UDKAST

der tildeler numre fra en nummerplan som led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, imødekommer enhver rimelig anmodning om at stille relevante oplysninger til rådighed i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.

Artikel 112, stk. 1, er totalharmoniserende, jf. teledirektivets artikel 101, stk. 1, hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne ikke i national ret må opretholde eller indføre bestemmelser om beskyttelse af slutbrugere, som afviger fra artikel 102-115, herunder strengere eller lempeligere bestemmelser for at sikre et anderledes beskyttelsesniveau, medmindre andet fremgår af teledirektivets afsnit III.

2.4.3. Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriet vurderer, at der er behov for at ændre telelovens § 31, stk. 1, for at skabe klarhed over, hvornår udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre, er forpligtede til at imødekomme anmodninger om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

Den foreslåede nyaffattelse af § 31, stk. 1, vil ikke indebære en indholdsmæssig ændring af gældende ret. Den foreslåede bestemmelse har til formål dels at tydeliggøre gældende ret, dels at samle reglerne om videregivelse af nummeroplysningsdata i telelovens § 31.

Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, vil fortsat være forpligtede til at imødekomme anmodninger om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

2.5. Afgørelser om midlertidige foranstaltninger om samtrafik og netadgang

2.5.1. Gældende ret

Ansvar for konkurrencereguleringen på teleområdet blev pr. 1. oktober 2025 overført fra Erhvervsstyrelsen til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Det fremgår af telelovens § 53, stk. 2, 2. pkt., at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen under ekstraordinære omstændigheder og med henblik på at

UDKAST

sikre konkurrencen og slutbrugernes interesser kan træffe midlertidige afgørelser efter § 55 i tvister omfattet af telelovens kapitel 11-14 a, 16, 16 a og 18 eller regler udstedt i medfør heraf mellem en udbyder af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der er hjemmehørende i Danmark, og en tilsvarende udbyder, der er hjemmehørende i et andet EU- eller EØS-land.

Det fremgår herudover af telelovens § 55, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen træffer afgørelse på det foreliggende grundlag, hvis det er nødvendigt for, at netadgang eller samtrafik kan gennemføres på en hensigtsmæssig måde.

Netadgang omfatter adgang til en udbyders elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester og tilhørende faciliteter, f.eks. leje af fysisk infrastruktur såsom fiberkabler og bygninger. En forpligtelse om netadgang kan efter en nærmere analyse af konkurrencen på markedet pålægges udbydere med en stærk markedsposition i forbindelse med en markedsafgørelse, jf. telelovens § 41, stk. 2, nr. 2.

Samtrafik er en form for netadgang og omfatter sammenkobling af elektroniske kommunikationsnet og netelementer med henblik på udveksling af trafik. Formålet er at sikre forbindelsen mellem slutbrugerne, for eksempel et telefonopkald. Det påhviler alle udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet indbyrdes at forhandle aftaler om samtrafik, jf. telelovens § 33, stk. 1.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan i henhold til den gældende bestemmelse i telelovens § 55, stk. 2, under behandling af en sag om netadgang eller samtrafik mellem udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester efter anmodning fra en af sagens parter træffe afgørelse om, at netadgang eller samtrafik midlertidigt skal igangsættes, fortsættes eller genoptages, og fastsætte midlertidige vilkår og priser herfor.

Baggrunden for hurtigt at kunne træffe midlertidige afgørelser vil oftest være, at det kan være nødvendigt af afklare eller fastlægge de regulatoriske ”spilleregler” for at kunne effektuere netadgang eller samtrafik. Dette kan for eksempel være i sager vedrørende rimelige anmodninger om indgåelse eller ændring af aftaler om netadgang eller samtrafik, eller i forbindelse med en klage over, at en udbyder med stærk markedsposition ikke overholder sine forpligtelser over for en anden udbyder. I sådanne situationer kan Kon-

UDKAST

kurrence- og Forbrugerstyrelsen træffe en midlertidig afgørelse på det foreliggende oplysningsgrundlag. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal herefter fortsætte sagsbehandlingen med henblik på at kunne træffe en endelig afgørelse på et fuldt oplyst grundlag.

2.5.2. Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der kan som følge af den teknologiske udvikling eller ændrede markeds-mæssige forhold være behov for at sikre konkurrencen eller slutbrugernes interesser ved at kunne reagere hurtigt på ændrede markedsforhold eller uønskede effekter af markedsafgørelser, uden at den almindelige hørings-procedure forsinker processen.

Derfor foreslås det, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan, hvis styrelsen vurderer, at der er et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, træffe afgørelser om forholdsmæssige og midlertidige foranstaltninger, der ikke skal afvente den sædvanlige høring af Europa-Kommissionen, BEREC og de øvrige EU-medlemsstaters nationale tilsynsmyndigheder i henhold til teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4.

Den foreslåede ordning vil medføre, at der skal være tale om et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser, som dermed kan begrunde, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan fravige den sædvanlige procedure. Det kan f.eks. være i tilfælde af, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vurderer, at markedsforholdene har ændret sig i en sådan grad, at det vil være nødvendigt at træffe afgørelse om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter, mens det nærmere analyseres, om foranstaltningerne skal gøres endelige, eller om deres gyldighedsperiode vil skulle forlænges, herunder om markedsforholdene vurderes som midlertidige eller varige. Det kan f.eks. også være i tilfælde af, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som led i en markedsafgørelse, jf. telelovens § 41, ophæver en prisregulering, som efterfølgende fører til prisstigninger på markedet, som vil være væsentlige for en tjenesteudbyder.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal ved afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter foretage en proportionalitetsvurdering således, at styrelsens indgreb i markedet, herunder pålæggelse af forpligtelser, ikke går videre, end hvad der er strengt nødvendigt for at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser.

UDKAST

Afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter skal straks meddeles til Europa-Kommissionen, BEREC og de øvrige EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse.

Den foreslåede ordning vil endvidere indebære, at hvis en midlertidig foranstaltning gøres endelig eller forlænges, vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skulle følge den almindelige procedure i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4. Dette inkluderer offentliggørelse af udkast og meddelelse til Europa-Kommissionen, BEREC og de nationale tilsynsmyndigheder, som vil få mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkast til foranstaltninger.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil i forbindelse med afgørelser truffet efter den foreslåede bestemmelse skulle overholde dansk rets almindelige forvaltningsretlige regler, og således bl.a. sikre en tilstrækkelig partshøring, inden der træffes afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse har således til formål at give Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen mulighed for hurtigt at træffe afgørelser, der under normale omstændigheder skal igennem den høringsprocedure, der ellers ville gælde for sådanne typer af afgørelser, og samtidig sikre en harmoniseret og ensartet regel anvendelse inden for EU.

For nærmere om afgørelser om midlertidige foranstaltninger om samtrafik og netadgang henvises til lovforslagets § 1, nr. 10, og bemærkningerne her til.

2.6. Høring i forbindelse med markedsundersøgelser

2.6.1. Gældende ret

Ansvar for konkurrencereguleringen på teleområdet blev pr. 1. oktober 2025 overført fra Erhvervsstyrelsen til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Det fremgår af telelovens § 57, at forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren kan fastsætte nærmere regler om høringer, herunder om hvilke afgørelser der skal gøres til genstand for udvidet høring, og om procedurer for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens gennemførelse af høringer. Beføjelsen for forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren til at fastsætte sådanne regler er dog delegeret til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 382 af 21. april 2011 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

UDKAST

Bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 om høringsprocedurer i forbindelse med markedsundersøgelser på markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester indeholder de nærmere regler om høringer i forbindelse med de markedsundersøgelser, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Digitaliseringsstyrelsen gennemfører i henhold til telelovens kapitel 13 og 14 samt § 50.

I henhold til bekendtgørelsens § 2, stk. 4, må høringsperioden ikke være kortere end tre uger, medmindre særlige forhold taler herfor. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har på den baggrund haft en praksis med at give en høringsfrist på minimum fire uger.

Europa-Kommissionen har i en række sager bemærket over for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, at der ved høringer over påtænkte foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked som udgangspunkt skal gives en høringsfrist på mindst 30 dage i henhold til artikel 23, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation. Europa-Kommissionen har dog i de konkrete sager ikke foretaget sig videre blandt andet med henvisning til, at de interesserede parter konkret syntes at have haft lejlighed til at udtale sig om udkastet til afgørelser.

2.6.2. Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes, at der er behov for at bringe dansk lovgivning i overensstemmelse med teledirektivets artikel 23, stk. 1, og dermed sikre, at interesserede parter har mulighed for med en tilstrækkelig høringsperiode på mindst 30 dage at fremkomme med bemærkninger, inden der træffes afgørelse om foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked.

Derfor foreslås det, at inden Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen i medfør af denne lov træffer afgørelser om foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist, der således ikke må være kortere end 30 dage, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Samtidig vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Digitaliseringsstyrelsen skulle tage hensyn til sagens kompleksitet ved fastlæggelsen af høringsfristen.

UDKAST

Den foreslåede ordning vil medføre, at den offentlige høring gennemføres i overensstemmelse med teledirektivets artikel 23, stk. 1, og derved sikre en behørig inddragelse af aktører i branchen og øvrige relevante interessenter.

De foreslåede ændringer vil samtidig medføre, at forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren, hvis beføjelse dog er delegeret til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 382 af 21. april 2011 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, ikke længere vil kunne fastsætte regler om høringer. Det vil herefter være op til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen selv at fastlægge de nærmere høringsprocedurer inden for rammerne af teledirektivets artikel 23.

Den foreslåede ordning vil ydermere indebære, at bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 bortfalder. I stedet vil kravene til høringsperiodens længde fremgå direkte af telelovens § 57.

For nærmere om høring i forbindelse med markedsundersøgelser henvises til lovforslagets § 1, nr. 11, og bemærkningerne hertil.

2.7. Bemyndigelse til at fastsætte regler på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold

2.7.1. Gældende ret

Det fremgår af § 46 i lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold, jf. lovbekendtgørelse nr. 958 af 22. juni 2022 (radioudstysloven), at forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende forordninger udstedt af Den Europæiske Union på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner ved manglende overholdelse af forordninger.

Derimod findes der ikke en tilsvarende bemyndigelse til at fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve direktiver vedtaget af den Europæiske Union på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold.

2.7.2. Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Reguleringen på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold sker i stort omfang på EU-plan, og der forekommer jævnligt ændringer og tilfø-

UDKAST

jelser af teknisk karakter i form af direktiver, som skal implementeres i lovgivningen på radioudstørsområdet. For at sikre, at der hurtigt og smidigt kan foretages de nødvendige og løbende ændringer og justeringer i regelgrundlaget på baggrund af direktiver, er der behov for, at forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler i bekendtgørelsesform.

Der findes eksempler på lignende bemyndigelser på andre områder, herunder i lov om luftfart § 1 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 570 af 19. maj 2025, og i § 8, stk. 3, i lov om produkter og markedsovervågning, jf. lovbekendtgørelse nr. 22 af 8. januar 2026.

Den foreslåede ændring betyder endvidere, at bemyndigelsen bl.a. vil kunne anvendes til at implementere IMERA-direktivet, som har medført visse ændringer af direktiv 2014/53/EU om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet (radioudstørsdirektivet), og direktiv 2014/30/EU om harmonisering af medlemsstaternes love om elektromagnetisk kompatibilitet (EMC-direktivet). Radioudstørsdirektivet og EMC-direktivet er implementeret i henholdsvis radioudstørsloven og i bekendtgørelse om radioudstyr og elektromagnetiske forhold (radioudstørsbekendtgørelsen).³ Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

For så vidt angår lovforslagets ændringer og justeringer af det eksisterende regelsæt på teleområdet er det alene den del af lovforslaget, der vedrører Digitaliseringsstyrelsens tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet, der kan have økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige. Myndighederne vælger dog selv, om de vil benytte sig af muligheden for at få tildelt nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet. For de myndigheder, der benytter sig af denne mulighed, vil der være en begrænset økonomisk konsekvens i form af betaling af en årlig nummerafgift, som fastsættes på finansloven.

Forslaget vedrørende teleloven kan medføre mindre implementeringskonsekvenser for Digitaliseringsstyrelsen i form af administration, da styrelsen potentielt skal behandle et øget antal ansøgninger om nummerressourcer. Det forventes, at konsekvenserne vil kunne afholdes inden for Digitaliseringsstyrelsens nuværende bevillingsmæssige rammer.

UDKAST

For så vidt angår lovforslagets ændringer af radioudstysloven vurderes det, at disse ikke i sig selv medfører økonomiske merudgifter eller implementeringskonsekvenser for staten, da der er tale om en bemyndigelsesbestemmelse og enkelte redaktionelle ændringer af gældende lovgivning.

Implementeringen af IMERA-direktivet i en bekendtgørelse vil have mindre økonomiske og administrative konsekvenser for staten. IMERA-direktivet indeholder et administrativt krav til den kompetente statslige myndighed om at behandle ansøgninger fra fabrikanter af kriserelevante varer, som anmoder om at blive undtaget fra de almindelige overensstemmelsesprocedurer. Endvidere skal den statslige markedsovervågningsmyndighed prioritere markedsovervågningsaktiviteter vedrørende kriserelevante varer.

Disse to krav vurderes at medføre mindre økonomiske konsekvenser for disse myndigheder, da de udføres i forlængelse af de øvrige og allerede eksisterende forpligtelser for myndighederne. Kravene vurderes ikke at have implementeringskonsekvenser for staten, da der ikke skal udvikles nye eller ændrede procedurer.

Ændringerne af radioudstysloven vurderes ikke at have økonomiske eller implementeringskonsekvenser for regioner og kommuner.

De syv principper for digitaliseringsklar lovgivning er iagttaget i forhold til lovforslaget. Lovforslaget efterlever princip 1 om enkle og klare regler, da for eksempel bestemmelsen i telelovens § 20, stk. 1, har til formål at skabe et klart overblik over, hvilken myndighed der fører tilsyn med de bestemmelser der er omfattet af bestemmelsen.

Princip 2 om digital kommunikation er ikke relevant, da lovforslaget ikke ændrer den eksisterende praksis for kommunikation.

De resterende principper ses ikke at være relevante for nærværende lovforslag. Lovforslaget ses derfor heller ikke at være i konflikt med disse.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har været i høring hos Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), som vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser i form af omstillingsomkostninger for en afgrænset del af erhvervslivet.

På baggrund af ændringerne i lovforslaget vurderer OBR, at de samlede administrative konsekvenser for så vidt angår ændringer af teleloven ikke

UDKAST

overstiger bagatelgrænsen for forelæggelsen for regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

For så vidt angår lovforslagets ændringer af radioudstysloven vurderer OBR, at lovforslaget ikke medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet.

4.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

4.1.1. Teleudbyderes pligt til at finansiere et uafhængigt klagenævn

De samlede omkostninger til Teleankenævnet var i 2022 på 5,3 mio. kr. En udgift, der blev dækket af medlemmer af Teleindustrien og andre teleudbydere, der havde tilsluttet sig Teleankenævnet. De fleste, og største, teleudbydere bidrager i dag til Teleankenævnet. Ved at indføre en bidragspligt vil teleudbydere, der i dag ikke er medlemmer af Teleindustrien eller tilsluttet Teleankenævnet, skulle bidrage med et fast, årligt beløb. Det er Digitaliseringsstyrelsens vurdering, at bidraget i starten typisk vil være mindre end 0,1 mio. kr. årligt for de udbydere, der i dag ikke bidrager til Teleankenævnet. De udbydere, der i dag bidrager fast til finansieringen af Teleankenævnet, må forventes at skulle betale tilsvarende mindre fremover.

4.1.2. Teleudbydernes bistand til politiet

Den foreslåede ændring af telelovens § 10 om teleudbydernes bistand til politiet svarer til gældende praksis i samarbejdet mellem teleudbydere og politiet. Forslaget vurderes derfor ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

4.1.3. Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet

Det er vurderingen, at forslaget om tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet har begrænsede økonomiske konsekvenser for de virksomheder, som benytter sig af muligheden for at få tildelt nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet, i form af betaling af en årlig nummerafgift. Virksomhederne vælger i øvrigt selv, hvorvidt de vil benytte sig af muligheden.

4.1.4. Bemyndigelse til at fastsætte regler på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold

Den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i radioudstysloven medfører ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

UDKAST

De øvrige dele af lovforslaget vil ikke have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

4.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

4.2.1. Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet

Forslaget vedrørende tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet har administrative konsekvenser for virksomheder, som benytter sig af muligheden for tildeling af nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet, da Digitaliseringsstyrelsen til brug for behandling af en ansøgning har behov for en række informationer. Det vurderes, at de administrative konsekvenser ved indsendelse af ansøgning og informationer vil være begrænsede.

4.2.2. De øvrige dele af lovforslaget

De øvrige dele af lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget skønnes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget skønnes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Teledirektivet

Lovforslaget implementerer dele af teledirektivet. Direktivet, som har virkning fra 21. december 2020, er en sammenskrivning og opdatering af fire tidligere centrale direktiver på teleområdet. Lovforslaget gennemfører dele af teledirektivet i forhold til høring og gennemsigtighed, samt konsolidering af det indre marked for elektronisk kommunikation og nummerressourcer.

Forslaget om bidragspligt til Teleankenævnet og forholdet til teledirektivet er beskrevet i afsnit 2.1.1.

Forslaget om tildeling af nummerressourcer er til ikkeoffentlige kommunikationsnet og forholdet til teledirektivet er beskrevet i afsnit 2.3.1.

UDKAST

Reglerne om videregivelse af nummeroplysningsdata til offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester er en videreførelse af den gældende implementering teledirektivets regler i bekendtgørelse om nummeroplysningsdatabaser. Reglerne i bekendtgørelsen vil blive ophævet og fremover følge af teleloven.

Reglerne om høring og gennemsigtighed i teledirektivets artikel 23 er udtryk for en totalharmonisering, hvor der hverken kan fastsættes mere eller mindre indgribende regler om høring og gennemsigtighed. Det samme gælder for reglerne om konsolidering af det indre marked for elektronisk kommunikation i teledirektivets artikel 32.

IMERA-direktivet

Den foreslåede bestemmelse i radioudstyslovens § 46, stk. 2, som bemyndiger forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren til at kunne fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve EU-retsakter, skal bl.a. anvendes til at implementere jævnlige forekommende direktivændringer, herunder dele af IMERA-direktivet.

Statsstøtteretlige konsekvenser

Den foreslåede ændring i telelovens § 60 d, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, medfører ingen statslig finansiering af støtte, og den ændrer ikke på kommunalbestyrelsernes mulighed for at kunne give støtte til etablering af elektroniske kommunikationsnet. Det vil fortsat være frivilligt for kommunerne, om de vil gøre brug af muligheden.

Forholdet til de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering

Lovforslaget lever op til de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 29. juni til den 19. august 2026 (51 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

2Tell ApS, A2012, 42 Telecom AB, 5tel, ACN Danmark A/S, Advokatsamfundet, AdvoNordic, Allente, Ambition A/S, Andels.net ApS, Antenneforeningen Vejen, Arbejdernes Radio- og Fjernsynsforbund, Assens

UDKAST

Kommune, Atea A/S, AURA EL-net A/S, AV-Brancheforeningen, Bannedanmark, Bang og Olufsen, Bauer Media ApS, B-Close A/S, Bech-Bruun, BICS SA, BL – Danmarks almene boliger, BiQ A/S, Bob Production, Bolignet A/S, Bolignet-Aarhus F.M.B.A, Bolignet-Aarhus F.M.B.A., Bolt&Yurdal Consulting ApS, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Bredbåndsforeningen Primanet, Bredbåndsforeningen Vestdjursnet.dk, Bruun og Hjejle Advokatfirma, BSG ESTONIA OÜ, Care Solutions ApS, CBB Mobil A/S, Celfon A/S, Cibicom A/S, Cibicom Mobility Aps, Cirque Bredbånd A/S, Cobira ApS, Colt Technology Services A/S, Comflex Networks ApS, Compatel Limited, ComSystem A/S, Connect me A/S, Copydan, Cubic Telecom Ltd, Damm Cellular Systems A/S, DANAK, DanDial Networks A/S, Dansk Beredskabskommunikation A/S, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk El-forbund (DEF), Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk IT (DIT), Dansk Kabel TV A/S, Dansk Live, Dansk Metal, Dansk Net A/S, Dansk Standard, Danske Handicaporganisationer, Danske Havne, Danske Mediedistributører, Danske Medier, Danske Rederier, Danske Regioner, Dataetisk Råd, Datatilsynet, DELTA, Det Centrale Handicapråd, Det Kongelige Teater, DI Digital, Dialoga Servicios Interactivos, S.A., DIDWW Ireland Limited, dk4, DR, DRB Lys og Lyd, DSB, Dun & Bradstreet A/S, Energi Danmark A/S, Energi Fyn, Energi Viborg Elnet A/S, EnergiMidt, Energinet, Enreach Oy, European Tour Production ApS, evercall ApS, Evolution 360, Experimenterende Danske Radioamatører (EDR), F24, Facilicom A/S, Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH), FASTSPEED A/S, FDM, FEHA, FFV EL A/S, Fiberalliancen, Fiberby ApS, Fibia, Firmafon ApS, Firstcom Europe A/S, Flexfone A/S, Flexonet ApS, FONET A/S, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske Antenneanlæg (FDA), Foreningen af Danske Internet Medier (FDIM), Forhandlingsfællesskabet, Forsikring og Pension Brancheorganisation, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Forsyning A/S, Frogne A/S, Føroya Tele, Faaborg Vest Antenneforening, Gear Guys, Geomatic A/S, GEV Net A/S, Glentevejs Antennelaug, GlobalConnect A/S, Goldfish Sound, Gotanet AB, Greenwave Mobile IoT ApS, HBM IT INFRASTRUCTURE, Hi3G Denmark ApS, HOFOR A/S, Horten Advokatpartnerselskab, HPE Aruba Networks, Hurup elværk Net A/S, Håndværksrådet, I P Group A/S, inMobile ApS, Interactive digital media GmbH, InterPhone Danmark ApS, IP Group A/S, Ipify Limited, Ipnordic A/S, Ipvision A/S, ISOBRO, IT-Branchen, Itron Inc., Jay.net A/S, Kamstrup A/S, Kjærgaard A/S, KL, KPR Towers, Krak/Eniro, Kromann Reumert, Kviknet.dk ApS, Københavns Kulturcenter, Københavns Universitet, Lancelot BV, Landbrug & Fødevarer, Landdistrikternes Fællesråd,

UDKAST

Langelands Mobil- og Bredbåndsforening, Lebara Mobile Denmark Limited, LEF Net A/S, Legos, Link Mobility A/S, Lycamobile Denmark Ltd., Lydrommet Danmark, Matrix Group Aps, Maxtel.dk ApS, M-Connectus, mediathand ApS, MI Carrier Services, Midtfyns Elforsyning A.M.B.A, mifon familie, Minitel Aps, Mitto AG, M-Mobility A/S, Mobilevalue ApS, MOBISIGNAL GmbH, MobiWeb Limited, Monty UK Global Limited, Mundio, Myriota, Naviair, Netgroup A/S, Netteam A/S, Nexcon.io ApS, NextM2M A/S, Nianet A/S, Niras, Njord Law Firm, NKE Elnet A/S, NOE Net A/S, Nord Energi Net A/S, Nordby Antenneforening, Nordic Connect, Nordic Rentals A/S, Norlys, NRGi, Nuuday A/S, OnOffAPP, Onomondo ApS, Open Channel Aps, OpenNet, Orange Business Denmark A/S, Oticon, Parknet, Perspektiv Bredbånd, Phonic Ear, Primanet, Professional Soundsystems, Puzzel A/S, Radio- og tv-nævnet, Radiocom Danmark A/S, Radius, RAH, Redspot Aps, Region Sjælland, Relatel A/S, RIEDEL Communications GmbH & Co. KG, Ring Advocacy ApS, Roskilde Festival, Sagitta ApS, SAML, Sammenslutningen af Danske Småøer, Sammenslutningen af Lokale Radio- og TV-stationer, SEAS-NVE, SEF Fiber A/S, Sennheiser Nordic A/S, Sentia, Sinch Sweden AB, Skagen Antennelaug, Skywire, Slagelse Kommune, SMVdanmark, SportEventDenmark, Standlux ApS, Stofa A/S, Sweco, Taxa Fyn, TDC Net A/S, Teatret Svalegangen, Tech Advisory ApS, Tekniq, Telavox ApS, Telco Tribe ApS, Teleankenævnet, Telecom X ApS, Teleindustrien, Teleklagenævnet, Telenabler ApS, Telenor A/S, Telenor Connexion AB, Norlys Group A/S, Tellio ApS, Telus ApS, Telzio Denmark A/S, Thyfon A/S, Tismi BV, Tivoli, Trefor A/S, T-Regs, True Commerce Denmark ApS, TT-Netværket P/S, TV 2, TV 2 Regionerne, TV GLAD, Twilio Ireland Limited, Uni-tel A/S, UnoTel A/S, Verdo Tele A/S, Verizon Business Danmark, Vest Net A/S, Vestdjursnet, Vestforsyning Net A/S, Vestjyske Net A/S, Viahub (SMS Provider Corp.), Viptel A/S, Voxbone S.A., Waoos A/S, Wireless Logic Nordic A/S, Wohlfeldt Lydproduktion, WS Audiology, XPLORA Technologies ApS, YATECO OÜ, YOUSEE A/S, Zenitel, Aalborg Universitet, Aarhus Teater og Aarhus Universitet, FORCE Technology, FORCE Certification, TÜV SÜD Danmark, EKTOS Testing & Reliability Services A/S, DANAK.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindredninger (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)

UDKAST

<p>Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner</p>	<p>Implementeringen af IMERA-direktivet i en bekendtgørelse vil have mindre økonomiske konsekvenser for staten pga. to administrative krav til de relevante kompetente statslige myndigheder, som vurderes at medføre mindre økonomiske konsekvenser for disse.</p>	
<p>Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner</p>	<p>Ingen</p>	<p>Lovforslaget kan have mindre implementeringskonsekvenser for Digitaliseringsstyrelsen i form af administration, da styrelsen potentielt skal behandle et øget antal ansøgninger om nummerressourcer.</p>
<p>Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.</p>	<p>Ved at indføre krav om at bidrage økonomisk til Teleankenævnet vil udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, der i dag bidrager, skulle betale mindre.</p> <p>Implementeringen af IMERA-direktivet i en bekendtgørelse vil have mindre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet pba. ét administrativt krav til de relevante bemyndigede organer, som vurderes at medføre mindre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet under bagatelgrænserne.</p>	<p>Teleudbydere, der i dag ikke bidrager til Teleankenævnet, vil fremover skulle bidrage.</p> <p>Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet vil have begrænsede økonomiske konsekvenser for dem, som benytter sig af muligheden, i form af betaling af en årlig nummerafgift.</p>
<p>Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.</p>	<p>Ingen</p>	<p>Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet, har administrative konsekvenser for virksomheder, som benytter sig af muligheden, da Digitaliseringsstyrelsen til brug for behandling af en ansøgning har behov for en række informationer.</p>

UDKAST

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget implementerer dele af teledirektivet.</p> <p>Lovforslaget indeholder både bestemmelser, der er udtryk for minimumsharmonisering.</p> <p>Dette gælder for eksempel den foreslåede bestemmelse til telelovens § 55, der implementerer teledirektivets artikel 32, stk. 10, om konsolidering af det indre marked for elektronisk kommunikation, telelovens § 57, der implementerer teledirektivets artikel 23, stk. 1, om høring og gennemsigtighed.</p> <p>Den foreslåede bestemmelse i radioudstyslovens § 46, stk. 2, som bemyndiger forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren til at kunne fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve EU-retsakter, skal bl.a. anvendes til at implementere jævnlige forekommende direktivændringer, herunder dele af IMERA-direktivet.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	Ja	Nej X

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Teleloven indeholder i dag ikke regler om finansiering af Teleankenævnet. Teleankenævnet er stiftet af brancheforeningen Teleindustrien og Forbrugerrådet, og er et privat brancheankenævn, der er godkendt som et alternativt tvistløsningsorgan af erhvervsministeren. Teleankenævnets virksomhed finansieres i dag alene af medlemmerne af Teleindustrien og teleudbydere, der har tilsluttet sig Teleankenævnet.

Det foreslås i § 6 a, at udgifterne, som er forbundet med driften af Teleankenævnet, betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning.

Den foreslåede bestemmelse supplerer teledirektivets artikel 25, stk. 1. I bestemmelsen forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at mindst ét uafhængigt organ er opført som alternativ tvistbilæggesinstans i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2, i direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilægelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet med henblik på at bilægge tvister mellem udbydere og forbrugere. I de direktiver, der er nævnt ovenfor, er det imidlertid ikke fastlagt, hvordan tvistbilæggesinstansen skal finansieres.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at udgifterne, som er forbundet med driften af Teleankenævnet, vil skulle betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Teleankenævnets udgifter består først og fremmest af lønudgifter til personalet i sekretariatet og honorarer til nævnsmedlemmer samt udgifter til lokaler og forbrugsudgifter.

Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren bemyndiges til at fastsætter regler om betaling og opkrævning. Ministeren vil blandt andet kunne fastsætte regler om det samlede, årlige bidrags størrelse, hvordan det årlige bidrag skal fordeles mellem teleudbydere, og om udbydere med en omsætning eller kundeandel under en vis størrelse eller lignende skal undtages fra bidragspligten. Desuden vil ministeren kunne fastsætte, om der ud over den faste betaling også bør være en variabel betaling, f.eks. afhængigt af antallet af klager over udbyderen eller antallet af tabte og forligte sager.

UDKAST

Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren vil endvidere skulle fastsætte regler om Teleankenævnets opkrævning af det årlige bidrag, herunder a conto-betaling, og om hvordan det årlige bidrag vil kunne ændres.

Desuden vil forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren kunne fastsætte nærmere regler om, at hvis det viser sig, at Teleankenævnets faktiske udgifter er mindre end det opkrævede beløb, modregnes det for meget opkrævede beløb i senere bidrag til Teleankenævnet. Væsentlige ubalancer mellem indtægter og udgifter vil skulle udlignes over en periode på maksimalt 4 år fra og med det år, hvori ubalancen opstår. Ministeren vil desuden kunne fastsætte regler om, at der skal påløbe renter ved for sen betaling og andre vilkår for bidragspligten. Ministeren vil tillige kunne fastsætte regler om en eventuel overgangsordning til sikring af almindelig drift det første år og underskudsdækning, hvis f.eks. en betalingspligtig udbyder går konkurs.

Ministeren vil også kunne fastsætte andre regler om betaling og opkrævning til finansiering af Teleankenævnet.

Den foreslåede bestemmelse om, at udgifter forbundet med driften af Teleankenævnet skal betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester skyldes, at Teleankenævnet i dag finansieres af medlemmerne af Teleindustrien og teleudbydere, der har tilsluttet sig Teleankenævnet. Teleudbydere, som hverken er medlem af Teleindustrien eller er tilsluttet Teleankenævnet, betaler kun til Teleankenævnet, hvis udbyderen taber eller forliger en klagesag. Da det er en mindre del af sagerne ved Teleankenævnet, teleudbydere taber eller forliger, kan der være en økonomisk fordel i at stå uden for Teleankenævnet. For at undgå en skæv fordeling af bidragene til Teleankenævnet fra de forskellige teleudbydere foreslås etableret en ordning, hvor alle udbydere, eventuelt over en vis størrelse, bidrager til Teleankenævnet ligeligt i forhold til deres omsætning.

Den foreslåede bestemmelse i telelovens § 6 a vil medføre, at teleudbydere, der i dag ikke bidrager fast til finansieringen af Teleankenævnet, fremover vil skulle bidrage med et årligt beløb. Dette vil medføre, at nogle teleudbydere vil komme til at bidrage mere end, de gør i dag, mens andre vil komme til at bidrage mindre.

Den foreslåede bestemmelse må således forventes at medføre en mindre økonomisk lettelse for de teleudbydere, der i dag bidrager til nævnet. For de øvrige mindre teleudbydere, som vil blive pålagt at bidrage, skønnes den

UDKAST

årlige omkostning i starten typisk at beløbe sig til mindre end 0,1 mio. kr. pr. teleudbyder.

Til nr. 2

Det fremgår af telelovens § 10, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere bl.a. skal sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til oplysninger om teletrafik (logning) og til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden, herunder aflytning, og teleobservation, jf. retsplejelovens kapitel 71 og 74.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at »til slutbrugere« udgår af § 10, stk. 1, så pligtssubjektet i telelovens § 10 ændres fra »udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere« til »udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester«.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at udbydere og operatører, som ikke har kundeforhold til slutbrugere, ikke er selvstændigt forpligtet af den gældende bestemmelse. Ved at ændre pligtssubjektet i telelovens § 10 undgås tvivl om, at alle relevante udbydere, herunder navnlig operatører, skal være forpligtet til at sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden m.v.

For en nærmere redegørelse for Forsknings-, Uddannelses- og Digitaliseringsministeriets overvejelser om behovet for den foreslåede ændring henvises til pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede ændring vil medføre, at alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester vil blive selvstændigt omfattet af forpligtelserne i telelovens § 10, herunder også udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som ikke har det direkte kundeforhold til slutbrugeren, men som indgår som leverandør eller underleverandør i produktionen af den tjeneste, som slutbrugeren anvender. Den foreslåede ændring vil således indebære, at den gældende afgrænsning af pligtssubjektet i telelovens § 10, hvorefter forpligtelsen kun gælder for udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere, vil udgå, så forpligtelsen

UDKAST

fremover gælder for alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Derudover vil den foreslåede ændring medføre, at pligtsubjektet i telelovens § 10 og pligtsubjektet i de parallelle regler i retsplejelovens § 786 om bistand til politiet ved gennemførelse af indgreb i meddelelshemmeligheden, §§ 786 b-786 g om registrering og opbevaring af oplysninger om trafikdata (logning) og § 791 a, stk. 5 og 6, om teleobservation, vil være det samme. Disse bestemmelser i retsplejeloven gælder således også for alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Den foreslåede ændring af telelovens § 10 vil optimere sammenhængen mellem bestemmelsen i telelovens § 10 og de parallelle regler i retsplejelovens kapitel 71.

Den foreslåede ændring afspejler, at forpligtelsen fremover vil påhvile alle de udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som indgår i kæden af udbydere, der enten engros eller detail bidrager til leveringen af en tjeneste til slutbrugeren.

Den udbyder eller operatør, der overordnet producerer en tjeneste, vil med ændringen også have ansvar for at sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til oplysninger om teletrafik (logning) og til at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden, herunder aflytning, og teleobservation, jf. retsplejelovens kapitel 71 og 74.

Den foreslåede ændring vil ikke ændre på kravene for udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester til slutbrugere, som fortsat vil være omfattet af telelovens § 10. Udbydere, som baserer deres udbud af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere på leverancer fra overordnede udbydere og operatører, vil således fortsat også være omfattet af bestemmelsen i telelovens § 10, og vil for eksempel kunne efterleve forpligtelsen ved at sikre, at indretning af udstyr og systemer, som krævet i telelovens § 10, indgår i den hovedydelse, som deres leverandør af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester leverer engros.

Den udbyder, der har kundeforholdet til slutbrugeren, vil derudover som hidtil have et selvstændigt ansvar for at sikre, at der kan gives politiet adgang til de oplysninger om kundedata om slutbrugeren (navn og adresse,

UDKAST

herunder historiske kundedata), som findes registeret i udbyderens kunde-database. Udbyderen, der har kundeforholdet til slutbrugeren, kan vælge at varetage denne opgave selv eller outsource ansvaret til en anden udbyder.

Den foreslåede ændring vil understøtte gældende praksis i samarbejdet mellem telebranchen og politiet, hvor politiet ved iværksættelse af indgreb normalt retter henvendelse til de store udbydere og operatører, uanset om indgrebet vedrører en slutbruger hos den store udbyder selv eller en slutbruger hos en mindre udbyder eller gensælger, som anvender den store udbyders net og tjenester.

Telelovens § 10, stk. 2-4, om blandt andet udbyderes pligt til at sikre, at politiets anmodninger om fremskaffelse af oplysninger om teletrafik og historisk teleoplysning skal behandles straks, henviser tilbage til udbydere som nævnt i § 10, stk. 1. Den foreslåede ændring af pligtsubjektet i telelovens § 10, stk. 1, vil derfor også medføre, at de opgaver og forpligtelser, der påhviler udbydere efter telelovens § 10, stk. 2-4, fremover skal overholdes af alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet og ikke kun udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester til slutbrugere.

Der er med forslaget ikke i øvrigt tilsigtet ændringer i anvendelsesområdet for telelovens § 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af telelovens § 20, stk. 1, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 3-6, § 10, stk. 1 og 2, §§ 11 og 14-19 samt regler og vilkår udstedt i medfør heraf.

Herudover fremgår det af § 20, stk. 2, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 7-9 og regler udstedt i medfør heraf.

I § 20, stk. 1, foreslås det at ændre »§§ 3-6« til: »§§ 3-9«, og det foreslås herudover at ophæve *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en sammenskrivning af den gældende § 20, stk. 1 og 2, så bestemmelsen alene indeholder ét stykke, der oplister de bestemmelser i lovens afsnit II, som Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse skyldes, at opdelingen ikke længere er relevant, da tilsynet for de bestemmelser, der er omfattet af § 20, stk. 1 og stk. 2, er placeret hos Digitaliseringsstyrelsen.

Den foreslåede ændring af § 20 vil ikke indebære en ændring af indholdet af Digitaliseringsstyrelsens tilsyn.

Til nr. 4

Det fremgår af telelovens § 24, at nummerressourcer kun kan tildeles til erhvervmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtigheder.

Det foreslås i § 24, stk. 2, at Digitaliseringsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om tildeling af numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. stk. 1, til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet (herefter ikkeoffentlige kommunikationsnet) til eget brug.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, mulighed for at anvende radioudstyr, der kræver danske nummerressourcer.

Digitaliseringsstyrelsen vil i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, kunne fastsætte regler om, hvilken konkret løsning der bedst vil opfylde formålet om at give offentlige myndigheder og virksomheder mulighed for at etablere ikkeoffentlige kommunikationsnet. Det vil for eksempel kunne være ved at give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning, mulighed for at blive tildelt en Mobile Network Code (MNC) allokeret til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet.

Ved et ikkeoffentligt kommunikationsnet forstås et elektronisk kommunikationsnet, der alene anvendes af den pågældende offentlige myndighed eller virksomhed til eget brug. Derved forstås, at det ikkeoffentlige kommunikationsnet alene må anvendes som en integreret løsning i den pågældende myndigheds eller virksomheds produktion, aktiviteter eller lignende. En vurdering af, om et net er offentligt eller ej, vil ske efter en konkret vurdering med udgangspunkt i definitionen af et offentlig elektroniske kommunikationsnet i telelovens § 2, nr. 5.

UDKAST

Det foreslås med bestemmelsen at give offentlige myndigheder og virksomheder mulighed for at få tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser til egne ikkeoffentlige kommunikationsnet. I sådanne ikkeoffentlige kommunikationsnet er der mulighed for at designe nettet med de kvaliteter (opetid, forsinkelse, sikkerhed, fordeling af kapacitet til up- og download m.v.), som myndigheden eller virksomheden ønsker. Hvis det ønskes, vil myndigheden eller virksomheden således kunne være uafhængig af en tredjepart i forhold til at etablere og drive det ikkeoffentlige kommunikationsnet. Ikkeoffentlige kommunikationsnet vil også kunne etableres og drives på vegne af myndigheden eller virksomheden af en leverandør, for eksempel en udstyrsproducent eller mobiloperatør med ekspertise på området.

Tildeling af nummerressourcer til offentlige myndigheder og virksomheder vil skulle ske på baggrund af en ansøgning herom fra den offentlige myndighed eller virksomhed. Det forudsættes, at tildelingen i øvrigt vil skulle ske inden for rammerne af de af regler og vilkår, som Digitaliseringsstyrelsen fastsætter i medfør af telelovens § 21.

Den foreslåede ændring vil ikke give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, og som ikke betragtes som erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, en generel adgang til nummerressourcer fra Digitaliseringsstyrelsen. En myndighed eller virksomhed, der tildeles nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet efter regler fastsat i medfør af det foreslåede § 24, stk. 2, vil skulle anvende disse til eget brug. Nummerressourcerne vil derfor ikke kunne anvendes til erhvervsmæssigt udbud af tjenester, som defineret i telelovens § 2, nr. 2.

Den Internationale Telekommunikations Union (ITU), som er et FN-organ, der blandt andet fastsætter nærmere rammer for globale aftaler om nummerressourcer, reviderede i 2016 deres anbefaling for anvendelse af MNC-koder (ITU-T E. 212). Med revideringen af anbefalingen gives medlemslandene mere fleksibilitet i deres tildeling af MNC-koder. Der åbnes således op for, at medlemslandene kan tildele MNC-koder til andre end erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtigheder. Digitaliseringsstyrelsen vil med den foreslåede ordning imødekomme ITU's anbefaling vedrørende tildeling af MNC-koder.

UDKAST

Hvis Digitaliseringsstyrelsen efter den foreslåede bestemmelse fastsætter regler om tildeling af nummerressourcer fra den nationale nummerplan, eksempelvis 8- eller 12-cifrede numre, skal der, hvor det er relevant, stilles krav tilsvarende dem, som øvrige udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester er pålagt, eksempelvis krav om registrering i OCH.

En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, og som får tildelt nummerressourcer fra Digitaliseringsstyrelsen, må ikke videretildele den tildelte nummerressource til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, til udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller til slutbrugere.

For at en offentlig myndighed eller virksomhed, som ikke betragtes som en erhvervsmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, vil kunne få tildelt nummerressourcer til brug for et ikkeoffentligt kommunikationsnet, skal den offentlige myndighed eller virksomhed anvende det ikkeoffentlige kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning, for eksempel inden for sundhedssektoren, produktionsindustri, beredskab, landbrug, transport m.v. Ved anvendelse af et ikkeoffentligt kommunikationsnet forstås, at den offentlige myndighed eller virksomheden benytter det ikkeoffentlige kommunikationsnet til at sende og modtage trafik eller data.

Til nr. 5

Det følger af den gældende bestemmelse i telelovens § 25, at Digitaliseringsstyrelsen kun kan opkræve nummerafgifter hos erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtsydelse, som styrelsen har tildelt nummerressourcer i henhold til § 24.

Det foreslås at nyaffatte § 25, stk. 1, således, at Digitaliseringsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af § 24, stk. 1, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, og hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. regler fastsat i medfør af det foreslåede § 24, stk. 2.

Den foreslåede nyaffattelse af § 25, stk. 1, har sammenhæng med den foreslåede § 24, stk. 2.

UDKAST

Danmark har en begrænset mængde nummerressourcer til rådighed. Nummerafgiften vil derfor skulle afspejle en faktisk og effektiv anvendelse af denne nummerressource. Nummerafgiften fastsættes årligt på finansloven og offentliggøres af Digitaliseringsstyrelsen. Nummerafgiften opkræves løbende hos offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen tildeler nummerressourcer. Herefter vil Digitaliseringsstyrelsen årligt opkræve nummerafgifter hos offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt nummerressourcer.

Opkrævning af nummerafgifter vil i øvrigt foregå efter den almindelige procedure herfor, som angivet i Digitaliseringsstyrelsens vejledning om den samlede danske nummerplan.

Den foreslåede bestemmelse skyldes, at det i forbindelse med, at Digitaliseringsstyrelsen får mulighed for at tildele nummerressourcer til offentlige myndigheder og virksomheder efter den foreslåede § 24, stk. 2, bør sikres, at Digitaliseringsstyrelsen ligeledes kan opkræve nummerafgifter hos de pågældende offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet.

Til nr. 6

Det følger af den gældende bestemmelse i telelovens § 25, stk. 3, at det til enhver tid påhviler den udbyder, der af Digitaliseringsstyrelsen er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser, at betale nummerafgiften, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Det foreslås at ændre § 25, *stk. 3, 2. pkt.*, således, at »m2m-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet« ændres til: »ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet«.

Med den foreslåede ændring vil offentlige myndigheder eller virksomheder, der af Digitaliseringsstyrelsen er tildelt nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet efter den foreslåede § 24, stk. 2, blive forpligtet til at betale nummerafgift for de tildelte nummerressourcer.

Til nr. 7

UDKAST

Det fremgår af telelovens § 31, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal afgive nummeroplysningsdata til alle, der ønsker det. Betaling for afgivelse af nummeroplysningsdata må ikke overstige marginalomkostningerne ved afgivelsen.

Pligten til at afgive nummeroplysningsdata i henhold til telelovens § 31, stk. 1, afgrænses af nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3. Det følger af bekendtgørelsens § 6, stk. 3, at ved videregivelse af nummeroplysningsdata skal udbydere, som led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysnings-tjenester, alene imødekomme rimelige anmodninger om nummeroplysningsdata på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår, jf. dog telelovens § 31, stk. 4.

Det foreslås at nyaffatte § 31, stk. 1, således, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysnings-tjenester og telefonbøger, i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at teleudbydere skal imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysnings-tjenester og telefonbøger, i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.

Hermed stilles der en betingelse om, at nummeroplysningsdata skal anvendes til det formål at udbyde en offentligt tilgængelig nummeroplysnings-tjeneste eller telefonbog, hvis en teleudbyder skal forpligtes til at videregive nummeroplysningsdata. Den, der fremsætter en anmodning om nummeroplysningsdata, skal påvise, at nummeroplysningsdata vil blive anvendt med henblik på at udbyde en offentligt tilgængelig nummeroplysnings-tjeneste.

Ved ”nummeroplysnings-tjenester” forstås en tjeneste, hvor nummeroplysningsdata kan fremsøges. Nummeroplysnings-tjenestebegrebet skal forstås teknologineutralt. Der er ikke specifikke tekniske krav til nummeroplysnings-tjenesten, hvorfor tjenesten kan udgøres af forskellige løsninger, og nummeroplysningsdata kan fremsøges på forskellige måder.

UDKAST

Ved ”offentligt tilgængelig” forstås, at tjenesten skal være tilgængelig for dem, der måtte ønske at anvende den.

Nummeroplysningsdata skal videregives i en form, der aftales nærmere imellem parterne og i overensstemmelse med reglerne i nummeroplysningsbekendtgørelsen. Nummeroplysningsdata må videregives på omkostningsbaserede vilkår. Herved forstås, at udbyderen alene må tage betaling baseret på omkostningerne ved afgivelsen af nummeroplysningsdata. Grundinvesteringerne i forbindelse med etableringen af en nummeroplysningsdatabase kan ikke betegnes i det omkostningsbaserede vilkår, idet de ikke i sig selv vedrører afgivelse af nummeroplysninger. Der kan heller ikke indregnes andre omkostninger, der måtte påløbe i forbindelse med de eventuelle udbygninger af udbyderens administrative systemer, der vil være nødvendige for at skabe grundlaget for at afgive nummeroplysningsdata til offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

Den foreslåede bestemmelse regulerer videregivelsen af nummeroplysningsdata. For så vidt angår anvendelsen af nummeroplysningsdata, er denne underlagt de databeskyttelsesretlige regler.

Den foreslåede bestemmelse viderefører nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3, som vil blive ophævet. Den foreslåede bestemmelse vil derfor også videreføre implementeringen af teledirektivets artikel 112, stk. 1.

Til nr. 8

Det fremgår af telelovens § 32, stk. 1, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne om nummerforhold og regler udstedt i medfør heraf. Det fremgår af telelovens § 32, stk. 2, at det påhviler udbydere, der i medfør af telelovens § 24 er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser i den samlede danske nummerplan, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til telelovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Det foreslås i § 32, *stk. 1*, at ændre »stk. 2 og 3« til »stk. 2-4« og i § 32, *stk. 2*, at ændre »§ 24,« til »§ 24, stk. 1,«.

De foreslåede ændringer har sammenhæng med den foreslåede indsættelse af et nyt stk. 3 i telelovens § 32, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, hvorefter det

UDKAST

gældende stk. 3 bliver til stk. 4, og den foreslåede indsættelse af et nyt stk. 2 i telelovens § 24, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

De foreslåede ændringer vil medføre, at forpligtelsen til at overholde regler og vilkår fastsat med hjemmel i loven udover udbydere også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet, og som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af det foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser.

Det vil fortsat gælde på baggrund af § 32, stk. 2, at forpligtelsen til at overholde regler fastsat i medfør af § 21 til enhver tid påhviler den erhvervs-mæssige udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der har fået tildelt den pågældende nummerressource af Digitaliseringsstyrelsen, uanset om brugen af nummeret er overladt til en slutbruger eller en anden udbyder, for eksempel i forbindelse med videretildeling eller aftaler om tjenesteudbyderadgang.

Digitaliseringsstyrelsen vil derfor fortsat træffe afgørelser med sigte på at sikre opfyldelsen heraf over for den udbyder, som har fået de pågældende nummerressourcer tildelt af Digitaliseringsstyrelsen. Det påhviler den udbyder, der videretildeler de pågældende nummerressourcer, kontraktligt at sikre sig, at aftalen om videretildeling kan hæves, hvis forpligtelserne ikke overholdes.

Det vil desuden fortsat gælde, at Digitaliseringsstyrelsens tilsyn kan udøves på baggrund af en klage eller af styrelsens egen drift.

Til nr. 9

Det fremgår af telelovens § 32, stk. 2, at det påhviler erhvervs-mæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtsydelser, der i medfør af telelovens § 24 er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser (nummerressourcer), at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri, uanset om brugen af de pågældende nummerressourcer enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

UDKAST

Det foreslås i § 32, stk. 3, at de offentlige myndigheder og virksomheder, der i medfør af § 24, stk. 2, er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser, skal sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.

Den foreslåede bestemmelse har sammenhæng med den foreslåede indsættelse af et nyt stk. 2 i telelovens § 24, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, og som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet, at sikre overholdelse af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.

For at sikre, at forpligtelsen til at overholde regler og vilkår fastsat med hjemmel i § 21 også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, og som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder og adresser til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet, er det nødvendigt at foretage en ændring af telelovens § 32. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af regler og vilkår fastsat med hjemmel i § 21, herunder tilsyn med ibrugtagning og faktisk anvendelse.

En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, og som får tildelt numre, nummerserier, koder og adresser fra Digitaliseringsstyrelsen, vil med den foreslåede bestemmelse eksempelvis ikke kunne videretildele de tildelte numre, nummerserier, koder og adresser til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, til udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller til slutbrugere. En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet, og som får tildelt numre, nummerserier, koder og adresser fra Digitaliseringsstyrelsen, vil dog kunne overdrage tildelte numre, nummerserier, koder og adresser til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender ikkeoffentlige kommunikationsnet.

En overdragelse vil indebære, at den offentlige myndighed eller virksomhed, der får overdraget de tildelte numre, nummerserier, koder og adresser,

UDKAST

vil få de samme rettigheder og blive forpligtet i samme omfang, som den offentlige myndighed eller virksomhed, der oprindeligt fik tildelt disse fra Digitaliseringsstyrelsen. Overdragelser vil skulle godkendes af Digitaliseringsstyrelsen.

Til nr. 10

Ansvar for konkurrencereguleringen på teleområdet blev pr. 1. oktober 2025 overført fra Erhvervsstyrelsen til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Ifølge den gældende bestemmelse i telelovens § 53, stk. 2, 2. pkt., kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen under ekstraordinære omstændigheder, og for at sikre konkurrencen og slutbrugernes interesser, træffe midlertidige afgørelser efter § 55 i tvister omfattet af telelovens kapitel 11-14 a, 16, 16 a og 18 eller regler udstedt i medfør heraf mellem en udbyder af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der er hjemmehørende i Danmark, og en tilsvarende udbyder, der er hjemmehørende i et andet EU- eller EØS-land. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan træffe midlertidige afgørelser enten på parternes anmodning eller på eget initiativ.

Det fremgår af telelovens § 55, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan træffe afgørelse på det foreliggende grundlag, hvis det er nødvendigt for, at netadgang eller samtrafik kan gennemføres på en hensigtsmæssig måde.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan i henhold til den gældende bestemmelse i telelovens § 55, stk. 2, under behandling af en sag om netadgang eller samtrafik mellem udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester efter anmodning fra en af sagens parter træffe afgørelse om, at netadgang eller samtrafik midlertidigt skal igangsættes, fortsættes eller genoptages, og fastsætte midlertidige vilkår og priser herfor.

Behovet for at træffe en afgørelse hurtigt vil oftest være begrundet i at en midlertidig afklaring eller fastlæggelse af de regulatoriske ”spilleregler” er nødvendig for, at netadgang eller samtrafik kan gennemføres. Det kan for eksempel være i sager om, hvorvidt der foreligger en rimelig anmodning om indgåelse eller ændring af en aftale om netadgang eller samtrafik, eller i forbindelse med en klage over, at en udbyder med stærk markedsposition ikke overholder sine forpligtelser over for en anden udbyder. I sådanne situationer kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen træffe en midlertidig af-

UDKAST

gørelse på det foreliggende oplysningsgrundlag. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal herefter fortsætte sagsbehandlingen med henblik på at kunne træffe en endelig afgørelse på et fuldt oplyst grundlag.

Med den foreslåede indsættelse af bestemmelsen i telelovens § 55, stk. 7, foreslås det, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan, hvis der er et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, træffe afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter uden at følge proceduren i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4.

Der vil typisk være tale om midlertidige foranstaltninger, der falder inden for anvendelsesområdet af lovens § 33, stk. 2, § 35 a, §§ 38-41, som hører under Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, og § 50, som hører under Digitaliseringsstyrelsen. Det vil f.eks. kunne være forpligtelser, der er nødvendige for at sikre forbindelse mellem slutbrugere i de enkelte net eller for at skabe interoperabilitet over for udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der kontrollerer adgangen til en eller flere slutbrugere, herunder forpligtelse til at sammenkoble deres net, jf. telelovens § 33, stk. 2. Andre eksempler kunne være forpligtelser om netadgang, jf. telelovens § 42, ikkediskrimination, jf. telelovens § 43, og priskontrol, jf. telelovens § 46, som pålægges udbydere med en stærk markedsposition udpeget i medfør af telelovens § 40.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil kunne træffe afgørelser om midlertidige foranstaltninger uden at skulle afvente den sædvanlige høring af Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstater i henhold til teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4, hvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vurderer det nødvendigt for hurtigt at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser. Det kunne for eksempel være i tilfælde af, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vurderer, at markedsforholdene har ændret sig i en sådan grad, at det vil være nødvendigt at træffe afgørelse om midlertidige foranstaltninger, mens det nærmere analyseres, om foranstaltningerne skal gøres endelige, eller om deres gyldighedsperiode vil skulle forlænges, herunder om markedsforholdene vurderes som værende midlertidige eller varige.

Det kunne eksempelvis også være i tilfælde af, at en markedsafgørelse, der er truffet i medfør af telelovens § 41, har haft uønskede effekter, og at der

UDKAST

derfor er behov for hurtigt at træffe en afgørelse om midlertidige foranstaltninger for at sikre konkurrencen på markedet. Et eksempel herpå kan være, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens fjernelse af en prisregulering fører til prisstigninger på markedet, som vil være væsentlige for en tjenesteudbyder, og at der dermed kan være et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser.

Ved fastsættelsen af de midlertidige foranstaltninger vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skulle foretage en proportionalitetsvurdering således, at styrelsens indgreb i markedet ikke går videre, end hvad der er strengt nødvendigt for at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser.

Den foreslåede bestemmelse skyldes et behov for, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, for hurtigt at sikre konkurrencen eller slutbrugernes interesser, kan imødekomme for eksempel ændrede markedsforhold eller uønskede effekter af markedsafgørelser, og at der på den baggrund hurtigt kan træffes afgørelser om forholdsmæssige og midlertidige foranstaltninger, der således ikke skal afvente den sædvanlige høringsprocedure, herunder høring af Europa-Kommissionen, BEREC og de øvrige EU-medlemsstaters nationale tilsynsmyndigheder.

Den foreslåede bestemmelse har således til formål at give Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen mulighed for hurtigt at træffe afgørelser, der under normale omstændigheder skal igennem den høringsprocedure, der ellers ville gælde for sådanne typer af afgørelser.

Den foreslåede bestemmelse om indsættelse af nyt stk. 7 i telelovens § 55 vil kunne medføre konsekvenser for udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som vil kunne blive pålagt forpligtelser af midlertidig karakter for at sikre konkurrencen eller slutbrugernes interesser, uden at procedurerne i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4, bliver fulgt.

Med den foreslåede indsættelse af bestemmelsen i telelovens § 55, *stk. 8*, foreslås det, at i tilfælde af, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen træffer en afgørelse om midlertidige foranstaltninger i henhold til den foreslåede stk. 7, skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen straks sende afgørelsen til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen straks vil skulle sende afgørelser om midlertidige foranstaltninger truffet i henhold til den foreslåede stk. 7 til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder og nærmere forklare behovet for og nødvendigheden af afgørelsen i forhold til det konstaterede problem på det pågældende marked og på det tilknyttede detailmarked.

Den foreslåede bestemmelse om, at i tilfælde af, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen træffer en afgørelse om midlertidige foranstaltninger i henhold til den foreslåede stk. 7, skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen straks sende afgørelsen til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse har til formål at sikre transparens, og at Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder holdes orienteret om de tiltag, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som national tilsynsmyndighed, indfører, herunder for eksempel anvendelsen af de mulige forpligtelser til brug for regulering af udbydere med en stærk markedsposition, som fremgår af telelovens § 41.

Med den foreslåede indsættelse af bestemmelsen i telelovens § 55, stk. 9, foreslås det, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan træffe afgørelse om at gøre foranstaltninger som nævnt i den foreslåede stk. 7 endelige eller forlænge deres gyldighedsperiode. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal i den forbindelse følge proceduren i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen efter en nærmere analyse og konkret vurdering vil kunne gøre foranstaltninger endelige, eller forlænge deres gyldighedsperiode. Det kunne f.eks. være, hvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vurderer de ændrede markedsforhold som varige, og som derfor nødvendiggør, at foranstaltningerne gøres endelige. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil dog kunne forlænge foranstaltningernes gyldighedsperiode, hvis der f.eks. vurderes at være behov for at se, hvilken effekt foranstaltninger har fremadrettet på de ændrede markedsforhold eller det konstaterede konkurrenceproblem, inden det nærmere vurderes, om foranstaltningerne skal gøres endelige, eller at der udsigt til, at de ændrede markedsforhold ikke er varige.

Den foreslåede bestemmelse vil desuden indebære, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i sådanne tilfælde samtidig vil skulle offentliggøre udkastet til foranstaltning og meddele det samt begrundelsen for foranstaltningen til

UDKAST

Europa-Kommissionen, BEREC og de nationale tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater. Europa-Kommissionen, BEREC og de nationale tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater vil derefter have mulighed for at fremsætte bemærkninger til dette udkast til foranstaltning inden for 1 måned og herunder vurdere, om udkastet til afgørelse vil udgøre en hindring for det indre marked eller være uforeneligt med EU-retten, herunder navnlig de politiske mål, som de nationale tilsynsmyndigheder bør følge. Fristen på én måned vil i henhold til teledirektivets artikel 32, stk. 3, ikke kunne forlænges.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere indebære, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i henhold til teledirektivets artikel 32, stk. 4, først vil kunne træffe endelig afgørelse efter en yderligere frist på 2 måneder, hvis afgørelsen sigter på a) at afgrænse et relevant marked, som afviger fra dem, der er nævnt i Europa-Kommissionens henstilling om relevante produkt- og tjenestemarkeder, eller b) at udpege en udbyder enten alene eller i fællesskab med andre for at have en stærk markedsposition, og det vil kunne få indvirkning på samhandelen mellem medlemsstaterne. Fristen på 2 måneder vil endvidere gælde i tilfælde af, at Europa-Kommissionen har meddelt Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, at den betragter udkastet til afgørelse som en hindring for det indre marked eller nærer alvorlig tvivl om dets forenelighed med EU-retten og mere specifikt med målene i teledirektivets artikel 3. Fristen på 2 måneder vil i henhold til teledirektivets artikel 32, stk. 4, ikke kunne forlænges.

Den foreslåede bestemmelse om, at hvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen træffer afgørelse om at gøre afgørelser som nævnt i det foreslåede stk. 7 endelige eller forlænge deres gyldighedsperiode, vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skulle følge proceduren i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4, skyldes, at der i overensstemmelse med teledirektivets formål skal sikres en harmoniseret og ensartet regel anvendelse inden for EU. Hertil kommer, at høringen skal sikre, at afgørelser på nationalt plan ikke får negative følger for det indre marked eller for andre af teledirektivets målsætninger.

Den foreslåede bestemmelse har således til formål at sikre, at de nationale tilsynsmyndigheder samarbejder indbyrdes og med Europa-Kommissionen samt BEREC på en transparent måde for at sikre en ensartet anvendelse af teledirektivets bestemmelse om adgang og samtrafik i alle medlemsstaterne, herunder for eksempel anvendelsen af de mulige forpligtelser til brug for

UDKAST

regulering af udbydere med en stærk markedsposition, som fremgår af telelovens § 41.

De foreslåede bestemmelser i telelovens § 55, stk. 7-9, implementerer telelovens artikel 32, stk. 10, om konsolidering af det indre marked for elektronisk kommunikation.

Til nr. 11

Ansvar for konkurrencereguleringen på teleområdet blev pr. 1. oktober 2025 overført fra Erhvervsstyrelsen til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Det fremgår af telelovens § 57, at ministeren for digitalisering kan fastsætte nærmere regler om høringer, herunder om, hvilke afgørelser der skal gøres til genstand for udvidet høring, og om procedurer for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens gennemførelse af høringer. Ministeren for digitaliseringsbeføjelse til at fastsætte sådanne regler er dog delegeret til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 382 af 21. april 2011 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

De nærmere regler om høringer fremgår af bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 om høringsprocedurer i forbindelse med markedsundersøgelser på markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Bekendtgørelsen finder anvendelse på høringer i forbindelse med de markedsundersøgelser, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Digitaliseringsstyrelsen gennemfører i henhold til kapitel 13 og 14 samt § 50 i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Reglerne i bekendtgørelsen har til formål at sikre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen gennemfører høring af alle interesserede udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester om påtænkte afgørelser med væsentlige virkninger for det relevante marked og tager hensyn til disse kommentarer, før Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen træffer endelig afgørelse. Samtidig skal reglerne sikre gennemførelse af de høringsprocedurer, som måtte fremgå af henstillinger og retningslinjer fra Europa-Kommissionen.

UDKAST

Det fremgår endvidere af § 2 i bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 om høringsprocedurer i forbindelse med markedsundersøgelser på markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen skal gennemføre to høringer af alle interesserede udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, når styrelsen i forbindelse med en markedsundersøgelse agter at træffe en markedsafgørelse i henhold til §§ 41 eller 50 i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, medmindre særlige forhold taler for alene at gennemføre én høring.

Høringerne omfatter for eksempel Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens udkast til markedsafgrænsning, jf. telelovens § 38, markedsanalyse, jf. telelovens § 39, udpegning af udbydere med en stærk markedsposition (SMP-udbydere), jf. telelovens § 40, og udkast til markedsafgørelse, jf. telelovens § 41.

I henhold til bekendtgørelsens § 2, stk. 4, må høringsperioden ikke være kortere end tre uger, medmindre særlige forhold taler derfor. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har på den baggrund haft en praksis med at give en høringsfrist på minimum fire uger.

I tre sager har Europa-Kommissionen over for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bemærket, at teledirektivets artikel 23, stk. 1, fastslår, at en frist for høringer over påtænkte foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked som udgangspunkt skal være på mindst 30 dage. Europa-Kommissionen har dog i de konkrete sager ikke foretaget sig videre blandt andet med henvisning til, at de interesserede parter konkret syntes at have haft lejlighed til at udtale sig om udkastet til afgørelser.

I henhold til bekendtgørelsens § 6, stk. 1, skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen offentliggøre alle igangværende høringer, jf. bekendtgørelsens §§ 2 og 3, og resultater heraf.

Det foreslås i § 57, at når Digitaliseringsstyrelsen og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i medfør af denne lov vil træffe foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist. Denne frist skal fastsættes under hensyn til sagens kompleksitet og må ikke være kortere end 30 dage, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse i § 57 vil indebære, at den offentlige høring vil skulle gennemføres i overensstemmelse med teledirektivets artikel 23, stk. 1, og at der gennem høringer sker en behørig inddragelse af aktører i branchen, f.eks. teleudbydere, og øvrige relevante interessenter.

Den foreslåede bestemmelse i § 57 vil endvidere indebære, at forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren, hvis beføjelse dog er delegeret til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 382 af 21. april 2011 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, ikke læn- gere vil kunne fastsætte regler om høringer, herunder om, hvilke afgørelser der skal gøres til genstand for udvidet høring, og om procedurer for Kon- kurrence- og Forbrugerstyrelsens henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen gen- nemførelse af høringer, idet det vil være op til Konkurrence- og Forbruger- styrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen selv at fastlægge de nærmere høringsprocedurer inden for rammerne af artikel 23 i teledirektivet.

Den foreslåede affattelse af telelovens § 57 vil ydermere medføre, at be- kendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 om høringsprocedurer i forbindelse med markedsundersøgelser på markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester vil bortfalde. I stedet vil kravene til høringsperiodens længde fremgå direkte af teleloven.

Den foreslåede ændring af telelovens § 57 skyldes et behov for bringe dansk lovgivning i overensstemmelse med artikel 23 i teledirektivet og således fortsat sikre, at interesserede parter har mulighed for med en tilstrækkelig høringsperiode at fremkomme med bemærkninger, inden Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen træffer afgørelse om foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked. Det kunne f.eks. foranstaltninger, der sigter på at sikre en effektiv konkurrence på bredbåndsmarkedet ved at indføre prisregulering over for en udbyder med en stærk markedsposition i medfør af telelovens § 46. Dette er en nød- vendig og vigtig del af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens henholdsvis Digitaliseringsstyrelsens sagsoplysning, og en manglende høring af interes- serede parter vil kunne føre til, at der træffes en forkert afgørelse, fordi grundlaget for afgørelsen er forkert eller utilstrækkeligt.

Den foreslåede bestemmelse i § 57 implementerer teledirektivets artikel 23, stk. 1 og 4, om høring og gennemsigtighed.

UDKAST

Til nr. 12

Det fremgår af telelovens § 60 d, stk. 1, at kommunalbestyrelser kan give støtte til etablering af elektroniske kommunikationsnet i medfør af Kommissionens forordning (EU) nr. 1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer.

Den foreslås i § 60 d, stk. 1, at der henvises til den gældende de minimis-forordning med senere ændringer for at understøtte, at kommunalbestyrelser fortsat vil kunne give støtte til etablering af elektroniske kommunikationsnet.

Henvisningen til de minimis-forordningen er forældet, da forordningen er blevet ophævet og erstattet af en ny forordning. Der er derfor behov for at få henvist til den korrekte de-minimis forordning, da det ikke findes tilstrækkeligt, at der for nuværende alene henvises til forordningen af 1407/2013 af 18. december 2023 med senere ændringer.

Det foreslåede vil ikke medføre ændringer i kommunalbestyrelsers mulighed for at give støtte til etablering af elektroniske kommunikationsnet, da ændringen alene til formål at præcisere henvisningen.

Til § 2

Til nr. 1

Overalt i loven ændres »Sikkerhedsstyrelsen« til: »Erhvervsstyrelsen«. Der er tale om en redaktionel konsekvensændring, som ikke har materiel betydning for lovens anvendelsesområde eller det retlige indhold. Der er således alene tale om en videreførelse af gældende ret, hvor styrelsens navn opdateres.

Til nr. 2

Overskriften til kapitel 9 i radioudstysloven er »Kapitel 9 Anvendelse af forordninger«.

Det foreslås, at overskriften til kapitel 9 ændres til »Kapitel 9 Anvendelse og gennemførelse af forordninger og direktiver«.

UDKAST

Overskriften foreslås ændret som en konsekvens af, at det i § 2, nr. 3, foreslås indsat et nyt stykke i § 46 i radioudstysloven, der bemyndiger forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren til at kunne fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve direktiver, som er vedtaget af den Europæiske Union.

Til nr. 3

Det foreslås at indsætte et *stk. 2* i § 46, hvorefter forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve direktiver, som er vedtaget af den Europæiske Union på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner ved manglende overholdelse af de fastsatte regler.

Den foreslåede bemyndigelse har til formål at sikre, at der kan foretages den nødvendige tilpasning af radioudstyslovgivningen på baggrund af relevante EU-direktiver.

Den foreslåede bemyndigelse vil ligeledes muliggøre implementeringen af IMERA-direktivet i en bekendtgørelse. IMERA-direktivet omhandler aktivering af midlertidige hasteprocedurer for varer af kritisk betydning i forbindelse med en nødsituation på det indre marked. I disse tilfælde kan der i medfør af IMERA-direktivet bl.a. iværksættes særlige procedurer for overensstemmelsesvurderinger af varer, fastsættes fælles specifikationer samt prioritere markedsovervågningsindsatsen for kriserelevante varer.

Reglerne i IMERA-direktivet vil kun finde anvendelse midlertidigt i forbindelse med nødsituationer på det indre marked for varer af kritisk betydning, og sættes således ud af kraft igen, når nødsituationen er over. *Til § 4*

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2027.

Teleloven gælder ikke for Færøerne og Grønland, og kan ikke sættes i kraft for Færøerne og Grønland, jf. telelovens § 83. De foreslåede ændringer vil dermed ikke gælde eller sættes i kraft for Færøerne og Grønland.

Radioudstysloven gælder ikke for Færøerne og Grønland, og kan ikke sættes i kraft for Færøerne og Grønland, jf. radioudstyslovens § 52. De foreslåede ændringer vil dermed ikke gælde eller sættes i kraft for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
<p>§ 6. ---</p> <p>§ 10. Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere skal uden udgift for staten sikre:</p> <p>1) at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til oplysninger om teletrafik og til at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden i form af historisk teleoplysning og historisk udvidet teleoplysning, fremadrettet teleoplysning og fremadrettet udvidet teleoplysning, aflytning og teleobservation, jf. retsplejelovens</p>	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, jf. lovbekendtgørelse nr. 681 af 16. juni 2025, foretages følgende ændringer:</p> <p>1. Efter § 6 indsættes før overskriften for § 7:</p> <p>»§ 6 a. Udgifter forbundet med driften af Teleankenævnet betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren fastsætter nærmere regler om betaling og opkrævning.«</p> <p>2. I § 10, <i>stk. 1</i>, udgår »til slutbrugere«.</p>

UDKAST

<p>kapitel 71 og 74, herunder, for så vidt angår fremadrettet teleoplysning og udvidet teleoplysning, at politiet kan få adgang, umiddelbart efter at disse oplysninger registreres, 2-4) --- <i>Stk. 2-5. ---</i></p> <p>§ 20. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 3-6, § 10, stk. 1 og 2, og §§ 11 og 14-19 og regler og vilkår udstedt i medfør heraf. <i>Stk. 2.</i> Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 7-9 og regler udstedt i medfør heraf.</p> <p>§ 24. ---</p> <p>§ 25. Digitaliseringsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af § 24 har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser. <i>Stk. 2. ---</i></p>	<p>3. I § 20, <i>stk. 1</i>, ændres »§§ 3-6« til: »§§ 3-9«, og <i>stk. 2</i> ophæves«.</p> <p>4. I § 24 indsættes som <i>stk. 2</i>: »<i>Stk. 2.</i> Digitaliseringsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om tildeling af numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. <i>stk. 1</i>, til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet til eget brug.«</p> <p>5. § 25, <i>stk. 1</i>, affattes således: »Digitaliseringsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af § 24, <i>stk. 1</i>, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, og hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. regler fastsat i medfør af § 24, <i>stk. 2</i>.«</p>
--	--

UDKAST

<p><i>Stk. 3.</i> Pligten til betaling af de i stk. 1 nævnte nummerafgifter påhviler til enhver tid den udbyder, der af Digitaliseringsstyrelsen er tildelt de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Pligten til betaling af de i stk. 1 nævnte nummerafgifter påhviler endvidere den offentlige myndighed eller virksomhed, der af Digitaliseringsstyrelsen er tildelt koder til brug for m2m-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet.</p> <p>§ 31. ---</p> <p><i>Stk. 1.</i> Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal afgive nummeroplysningsdata til alle, der ønsker det. Betaling for afgivelse af nummeroplysningsdata må ikke overstige marginalomkostningerne ved afgivelsen.</p> <p><i>Stk. 2-8.</i> ---</p>	<p>6. I § 25, <i>stk. 3, 2. pkt.</i>, ændres »m2m-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet« til: »ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet«.</p> <p>7. § 31, <i>stk. 1</i>, affattes således: »Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysnings-tjenester og telefonbøger, i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.«</p>
--	--

UDKAST

<p>§ 32. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i dette afsnit og regler udstedt i medfør heraf, jf. dog stk. 2 og 3.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Det påhviler udbydere, der i medfør af bestemmelsen i § 24 er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser i den samlede danske nummerplan, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.</p> <p>§ 55. ---</p> <p><i>Stk. 2-6.</i> ---</p>	<p>8. I § 32, <i>stk. 1</i>, ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 2-4« og i § 32, <i>stk. 2</i>, ændres »§ 24« til: »§ 24, stk. 1,«.</p> <p>9. I § 32 indsættes efter <i>stk. 2</i> som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> De offentlige myndigheder og virksomheder, der i medfør af § 24, <i>stk. 2</i>, er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser, skal sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.«</p> <p>Stk. 3 bliver herefter <i>stk. 4</i>.</p> <p>10. I § 55 indsættes som <i>stk. 7-9</i>:</p> <p>»<i>Stk. 7.</i> Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan, hvis der er et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, træffe afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter uden at følge proceduren i artikel 32, <i>stk. 3</i> og <i>4</i>, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.</p> <p><i>Stk. 8.</i> I tilfælde af, at der træffes afgørelse som nævnt i <i>stk. 7</i>, skal</p>
---	--

UDKAST

<p>§ 57. Digitaliseringsministeren fastsætter nærmere regler om høringer, herunder om, hvilke afgørelser der skal gøres til genstand for udvidet høring, og om procedurer for Erhvervsstyrelsens gennemførelse af høringer.</p> <p>§ 60 d. Kommunalbestyrelser kan give støtte til etablering af elektroniske kommunikationsnet i medfør af Kommissionens forordning (EU) nr.</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen straks sende afgørelsen til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan træffe afgørelse om at gøre foranstaltninger som nævnt i stk. 7 endelige eller forlænge deres gyldighedsperiode. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal i den forbindelse følge proceduren i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.«</p> <p>11. § 57 affattes således:</p> <p>»§ 57. Inden Digitaliseringsstyrelsen henholdsvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i medfør af denne lov træffer afgørelse med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til afgørelse om foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist. Denne frist skal fastsættes under hensyn til sagens kompleksitet og må ikke være kortere end 30 dage, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder.«</p> <p>12. I § 60 d, stk. 1, ændres »1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions</p>
---	--

UDKAST

<p>651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 med senere ændringer og støtte i medfør af Kommissionens forordning (EU) nr. 1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer.</p> <p><i>Stk. 2-4.---</i></p>	<p>funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer« til: »2023/2831 af 13. december 2023 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I lov om radioudstyr og elektromagnetiske forhold, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 958 af 22. juni 2022, foretages følgende ændrin- ger:</p>
	<p>1. Overalt i loven ændres »Sikkerhedsstyrelsen« til: »Erhvervsstyrelsen«.</p>
<p style="text-align: center;">Kapitel 9 <i>Anvendelse af forordninger</i></p>	<p>2. <i>Overskriften</i> til kapitel 9 affattes således:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 9 <i>Anvendelse og gennemførelse af forordninger og direktiver</i>«.</p>
	<p>3. I § 46 indsættes som <i>stk. 2</i>: »<i>Stk. 2.</i> Forsknings-, uddannelses- og digitaliseringsministeren</p>

UDKAST

	<p>kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve direktiver, som er vedtaget af den Europæiske Union på området for radioudstyr og elektromagnetiske forhold, herunder regler om forbud og påbud samt sanktioner ved manglende overholdelse af de fastsatte regler.«</p>
--	--